

תיכון אול סיינטס

רביקה חסר נזעזועים

ל. ג'יי. שן

סופרת רבי המכר שכבשו את המקום ה-1 # באמזון

ש. ז"ו. שן

יפיפה חסר מעצורים

מאנגלית: טל לוי-עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ל'. ג'יי. שן
יפיה חסר מעצורים

L J SHEN
PRETTY RECKLESS

Copyright © 2019. PRETTY RECKLESS by L.J. Shen

עורכות ראשיות: ורד רוהה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-85-5 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לאהבות ראשונות ומילים אחרונות מפורסמות

ולשרה גרים סנטץ, שהתאהבה בפן וכדריה
לפני שהייתה להם הזדמנות להתאהב זה בזו,
ואריאדנה באסולטו, הנערה הקליפורנית האמיתית.

היינו אמורים להיות החברים הכי טובים
אך מסתבר שהיינו האויבים הכי מרים...

21

אומרים שנקמה היא מנה שמוטב להגיש קרה.
היו לי ארבע שנים להתבשל על מה שדריה פולוהיל עשתה לי,
ועכשיו, ליבי היה קפוא לחלוטין.
אני לקחתי את הנשיקה הראשונה שלה.
היא לקחה את הדבר היחיד שאהבתי.
הייתי עני.
היא הייתה עשירה.
אך היתרון בנסיבות? זה שהן יכולות להשתנות. במהירות.
עכשיו, אני הפרויקט החדש והנוצץ של הוריה.
דייר בביתה. המייסר שלה. הקפטן של קבוצת הפוטבול היריבה
שהיא שונאת כל כך.
כן, ילדונת, תגידי את זה – אני אחיך החורג.
יש מחיר להרס של הדבר היחיד הטוב בחיי, והיא עומדת להזיל
לא מעט דמעות.
דריה פולוהיל חושבת שהיא המלכה ב'ה' הידועה. אני עומד
להוכיח לה שהיא לא יותר מסתם נסיכה מפונקת.

דריה

כולם אוהבים את הפרחח הלא מתנצל הוותיק והאהוב.
אבל להיות בתפקיד הכלבה? אה, את חוטפת על כל הערה
עוקצנית, גלגול עיניים ציני, ורגל שאת שמה ליריבות שלך.
הקטע בנעלי עקב, שהן משאירות שקע רציני כשאת דורכת על
האנשים שמנסים לפגוע בך.
במקרה של פן סקאלי, ניקבתי את ליבו עד שהוא התרוקן מדם, ואז
השארתי אותו בפח ביום קיץ שמשי.
לפני ארבע שנים, הוא ביקש ממני לשמור את כל הפעמים
הראשונות שלי בשבילו.
עכשיו הוא גר בקצה המסדרון, ואני רק רוצה להיות הדבר הכי
אחרון שלו.
מילות הפרידה שאמר לי כשנתן לי את ליבו היו ששום דבר בעולם
הזה אינו ניתן בחינם.
עכשיו? עכשיו הוא גורם לי לשלם.

Theme Song

"I feel like I'm drowning" – Two Feet

Playlist

"Too Young" – Zeds Dead

"Cute Without the 'E'" – Taking Back Sunday

"Who Knew" – Pink

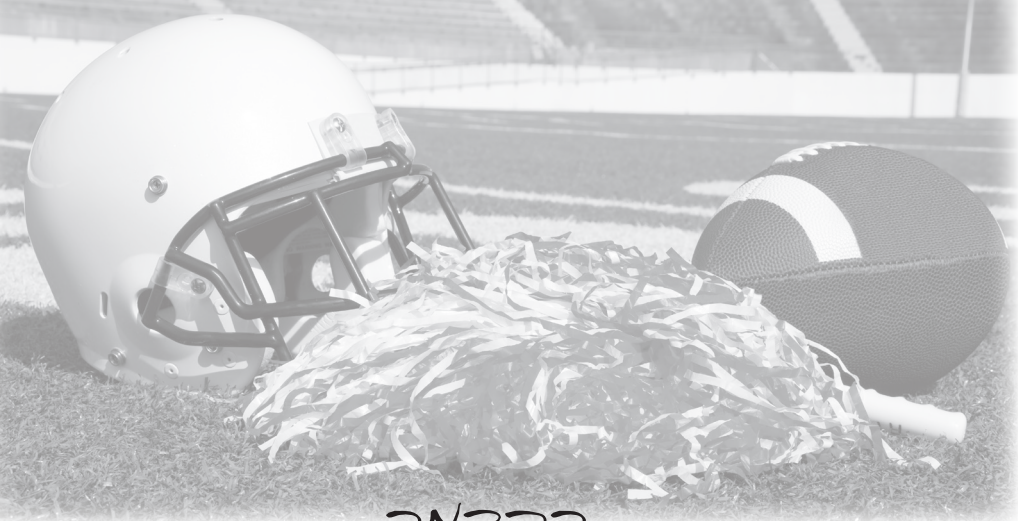
"Solo Amigos" – Maniako

"Right Above it" – Lil Wayne

"Killing in the Name" – Rage Against the Machine

"If You're Feeling Sinister" – Belle and Sebastian

"Tainted Love" – Soft Cell

הקדמה

זה התחיל בלימונדה
והסתיים עם ליבי
כך, יריבי היפיה וחסר המעצורים, החל הסיפור הדפוק שלנו

גיל ארבע-עשרה

דריה

המרצפות תחת רגליי רועדות כשעדר של בלרינות חולפות על פניי
בסערה, ורגליהן מכות ברצפה כמו ארטילריה באופק.
שיער חום. שיער שחור. שיער חלק. שיער אדום. שיער מתולתל.
הן הופכות לקשת בענן מטושטשת של תספורות וקוקיות. עיניי
מחפשות את הראש הבלונדיני שבא לי לדפוק על הרצפה השחוקה.
תרגישי חופשי לא להיות פה היום, 'מלכת הכלבות'.
אני עומדת קפואה בכניסה לסטודיו הבלט של אימי, ובגד הגוף
הוורוד חיוור שלי נדבק לצלעותיי. תיק הספורט תלוי על כתפי.
הפקעת המתוחה גורמת לקרקפת שלי לשרוף. בכל פעם שאני מפזרת
את השיער, התלתלים הזהובים שלי נופלים בקווצות על רצפת

האמבטיה. אני אומרת לאימא שזה מכל ההתעסקות כשיער שלי, אבל זה בולשיט. ואם היה אכפת לה – אם באמת היה לה אכפת, היא לא רק הייתה מעמידה פנים שכן – היא הייתה יודעת את זה גם כן. אני מנענעת את הבהונות החבוטות שלי בנעלי הבלט, ובלועת את גוש החרדה שתקוע לי בגרון. ויה לא פה. תודה לך, מרקס.

בנות חולפות על פניי במהירות, נתקלות בכתפיי. אני מרגישה את הצחקוקים שלהן בבטן הריקה שלי. תיק הספורט נופל בחבטה לרצפה. הבנות בכיתתי רזות יותר, ארוכות יותר, וגמישות יותר עם גבים ישירים וזקופים כסימן קריאה. אני? אני קטנה ושרירית כמו סימן שאלה. תמיד חסרת ביטחון ועל סף התפרצות. פניי לא מאופקות ומלכותיות; הן בוגדניות ובלתי צפויות. ישנם אנשים שמפגינים את רגשותיהם – אני מפגינה אותם בעזרת הפה שלי. אני מחייכת עם השיניים כשאני שמחה, וכשאימא שלי מסתכלת עליי, אני תמיד שמחה.

“עדיף לך ללכת לחוג התעמלות או מעודדות, אהובה. זה הרבה יותר מתאים לך מבלט.”

אימא תמיד אומרת דברים שפוגעים בדימוי העצמי שלי. יש לי שם שקע עכשיו, בצורה של המילים שלה, ושם אני שומרת את הכעס. מלודי גרין-פולוהיל היא בלרינה לשעבר ששברה את רגלה בשבוע הראשון שלה ב'ג'וליארד' כשהייתה בת שמונה-עשרה. בלט היה משהו שציפו ממני לעשות מהיום שבו נולדתי. ולמזלי הרע, מסתבר שאני גרוועה בזה.

ופה נכנסת ויה סקאלי.

בגיל ארבע-עשרה כמוני, ויה היא כול מה שאני רוצה להיות. גבוהה יותר, בלונדינית יותר, ורזה יותר. והכי גרוע, הכישורים הטבעיים שלה גורמים לריקוד שלי להיראות כמו עלבון לבגדי גוף ברחבי העולם.

לפני שלושה חודשים, ויה קיבלה מכתב מ'האקדמיה המלכותית לבלט' שבו היא התבקשה להגיע לאודישן. לפני ארבעה שבועות – היא נבחנה. ההורים השווצרים שלה לא הצליחו לקחת חופש מהעבודה, אז אימא שלי קפצה על ההזדמנות לטוס איתה לשבוע

בלונדון. עכשיו, כול הכיתה מחכה לשמוע אם ויה עומדת ללמוד ב'אקדמיה המלכותית לבלט'. השמועה שמסתובבת בסטודיו היא שזה כבר בכיס שלה. אפילו הרקדן האוקראיני, אלכסיי פטרוב – עילוי בן שש-עשרה שנחשב לג'סטין ביבר של עולם הבלט – העלה איתה סטורי לאינסטגרם, אחרי האודישן.

מצפה בכיליון עיניים ליצור קסם ביחד.

לא יפתיע אותי לגלות שוויה יכולה לעשות קסמים. היא תמיד הייתה מכשפה.

"אהובה, תפסיקי לעמוד בדלת. את חוסמת את המעבר לכולם," אימא שרה בגבה אליי. אני יכולה לראות את השתקפותה במראת הקיר. היא זועפת על דף הנוכחות ומסתכלת לעבר הדלת, מקווה לראות את ויה.

מצטערת אימא. רק אני, השרץ שלך, פה.

ויה תמיד מאחרת, ואימי, שמעולם לא סבלה איחורים, מוותרת לה על זה.

אני מתכופפת להרים את תיק הספורט שלי ונכנסת לסטודיו. בר בלט מבריק צמוד לקיר לאורך החדר, וחלון רחב מהרצפה לתקרה, מציג את מרכז העיר של 'טודוס סנטוס' בכל תפארתו הפוטוגנית. ספסלים בצבע אפרסק מקשטים את שדרות העצים ברחובות, ומגדלים בצבע כחול קריסטל מנצנצים כמו הפס הדק שבו האוקיינוס נושק לשמיים.

אני שומעת דלת נפתחת בחריקה ועוצמת עיניים בחזקה.

בבקשה אל תהיי פה.

"ויה! חיכינו לך," אימא מצייצת כמו אקדח אוויר שיוורה לי בגב, ואני מועדת על רגליי מההלם. כל החדר מתמלא בנחירות מלגלות. אני מצליחה לאחוז בבר, ומתרוממת שנייה לפני שברכיי פוגעות ברצפה. בפנים סמוקות, אני אוחת בו ביד אחת ונעמדת בתנוחת פלייה מסורבלת.

"אהובה, תעשי טובה ותפני מקום לוויה," אימא מגרגרת כמו חתולה.

באופן סמלי, אימא, הייתי רוצה שוויה תעשה קצת מקום לתחת שלי, גם כן.

ברור שילדת הפלא שלה לא לובשת את בגדי הבלט שלה היום, על אף שיש לה בגדי גוף מיובאים מאיטליה שילדות אחרות יכולות רק לחלום עליהם. ברור שוויה מגיעה מבית עם כסף כי אפילו אנשים עשירים לא אוהבים לזרוק מאתיים דולר על בגד גוף בסיסי. חוץ מאימא – שכנראה מאמינה שלעולם לא אהיה בלרינה אמיתית אז המינימום שהיא יכולה לעשות זה להלביש אותי כמו אחת.

היום, ויה לבושה בחולצה צהובה של 'טוויטי' וטייטס עם קרעים. עיניה אדומות ושיערה פרוע. היא עושה איזושהו מאמץ בכלל?

היא יורה לעברי חיוך מתנשא. "אהובה."

"כלבלבה", אני עונה.

"כלבלבה?" היא נוחרת בבוז.

"הייתי קוראת לך כלבה, אבל בואי נודה בזה, הנשיכה שלך לא

באמת מכאיבה."

אני קושרת את הנעליים מחדש, ומעמידה פנים שהתגברתי עליה. לא התגברתי עליה. היא משתלטת על כל הזמן של אימא שלי, והיא החלה לרדת עליי עוד לפני שהתחלתי לענות לה. ויה לומדת בבית ספר אחר בסן דייגו. היא טוענת שזה משום שהוריה חושבים שהילדים ב'טודוס סנטוס' מוגנים ומפונקים מדי. ההורים שלה רוצים שהיא תגדל עם אנשים אמיתיים.

יודעות מה עוד מזויף? להעמיד פנים שאת מישוהו שאת לא. אני מודה בעובדה שאני נסיכה מגונדרת. תתבעו אותי (אין בעיה. אני יכולה להרשות לעצמי הגנה משפטית טובה).

"בואי אליי אחרי השיעור, וי, אימא מצייצת, ואז מסתובבת חזרה לסטריאו. וי (!) מנצלת את ההזדמנות למתוח את רגלה, ודורכת על בהונותי תוך כדי.

"אופס. מסתבר שאת לא המגושמת היחידה פה, דריה."

"הייתי אומרת לך שתמותי, אבל אני חוששת שאימא שלי תכריח

אותי לבוא ללוויה שלך, ואת ממש לא שווה את הזמן שלי."

"הייתי אומרת לך לנשק לי את התחת, אבל אימא שלך כבר עושה את זה. אם היא רק הייתה אוהבת אותך חצי ממה שהיא אוהבת אותי. למרות שזה מגניב; לפחות יש לך כסף לטיפול פסיכולוגי. ולניתוח אף." היא טופחת על גבי בגיחוך, ואני שונאת, שונאת, שונאת, את העובדה שהיא יפה יותר.

אני לא מצליחה להתרכז בשעה הבאה. אני לא מטומטמת. אף שאני יודעת שאימא שלי אוהבת אותי יותר מאשר את ויה, אני גם יודעת שזה משום שהיא מתוכנתת גנטית להרגיש ככה. מאות שנים חולפות להן, אך השיעור מסתיים לבסוף. כל הבנות צוערות למעלית בזוגות.

"דריה יקירה, תעשי לי טובה ותביאי לנו משהו לשתות מ'סטארבקס'. אני הולכת לשירותים, ואז צריכה לסגור משהו חשוב במהירות עם וי." אימא טופחת על כתפי, ואז יוצאת מהסטודיו, משאירה מאחוריה שובל מהבושם שלה כמו אבק פיות. אימי הייתה תורמת את כל האיברים שלה כדי להציל אפילו את הציפורניים של אחת מתלמידותיה. היא חונקת את הבלרינות שלה באהבה, ומשאירה אותי נוטפת קנאה.

אני מרימה את התיק של אימא ומסתובבת לפני שתהיה לי הזדמנות להחליף מה שאבא שלי קורא להן 'מילים לא מנומסות' עם ויה.

"היית צריכה לראות את הפנים שלה כשעשיתי את האודישן." ויה מתמתחת מול המראה מאחוריי. היא גמישה כמו נערת גומי. לפעמים אני חושבת שהיא תוכל לכרוך את עצמה סביב גרוני ולחנוק אותי למוות.

"עשינו חיים משוגעים. היא אמרה לי שלפי איך שזה נראה, לא רק שהתקבלתי, אלא שאני גם עומדת להיות התלמידה הכוכבת שלהם. זה הרגיש כמו..." היא מקישה באצבעותיה, כשהיא מחפשת את המילה. אני רואה את השתקפותה במראה אך לא מסתובבת. דמעות נקוות על הריסים התחתונים שלי, נתלות שם בחירוף נפש. "גאולה, או משהו. כאילו שאת לא יכולה להיות בלרינה בגלל שאת כל כך,

את יודעת, את. אבל אז יש אותי. אז לפחות היא תזכה לראות מישהי שהיא אוהבת מצליחה."

אבא אומר שמתגורר בתוכי ענק ירוק, והוא הולך וגדל כשאני מקנאה, ולפעמים, הענק הירוק מתפרץ דרך העור שלי ועושה דברים שהדריה שהוא מכיר ואוהב מעולם לא תעשה. הוא אומר שקנאה היא המחיר שבינוניות משלמת לגאונות, ואני לא נערה בינונית. בואו פשוט נגיד שאני לא מסכימה איתו.

תמיד הייתי פופולרית, ותמיד נלחמתי בכול הכוח על מקומי בשרשרת המזון כך שאוכל ליהנות מהנוף. אבל אני חושבת שאני רגילה. ויה יוצאת דופן וזוהרת כל כך, שהיא שורפת כל דבר בסביבתה. אני אפר לרגליה, ואני מרוסקת, מרירה וגמלונית כמו הענק הירוק. אף אחד לא רוצה להיות אדם רע. אך ישנם אנשים – כמוני – שפשוט לא יכולים להתאפק. דמעה זולגת במורד פניי, ואני אסירת תודה שאנו לכד. אני מסתובבת אליה.

"מה הבעיה שלך לעזאזל?"

"מה לא?" היא נאנחת. "את נסיכה מפונקת, אידיוטית שטחית, ורקדנית גרועה. איך יכול להיות שמישהי חסרת כישרון כל כך נולדה למלודי גריין-פולוהיל הידועה?"

אני לא יודעת! בא לי לצרוח. אף אחד לא רוצה להיוולד לגאון. מרקס, ברך את שון לנזן על ששרד את הקיום של עצמו.

אני מסתכלת על נעלי הבלט שלה ומקמרת גבה בלגלוג. "אל תעמידי פנים שאני הנסיכה היחידה פה."

"את סתומה, דריה." היא מנידה בראשה.

"לפחות אני לא טמבלית." אני מעמידה פני אדישה, אך כל גופי רועד.

"את אפילו לא מצליחה להיכנס לפוזיציה ראשונה נורמלית." היא מעיפה את ידיה באוויר. היא לא טועה, וזה מרתיע אותי.

"ושוב – למה. זה. מפריע. לך!" אני שואגת.

"כי את בזבזת של מקום לעזאזל, זה למה! בזמן שאני קורעת את התחת, את זוכה למקום בכיתה הזו רק בגלל שאימא שלך המורה."

זו ההזדמנות שלי לספר לה את האמת. שאני קורעת את התחת עוד יותר מכולן, בדיוק בגלל שלא נולדתי בלריינה. במקום זה, ליבי מתרסק כזכוכית. אני סבה על עקביי ורצה במורד מדרגות החירום, יורדת שתי מדרגות בכל צעד. יוצאת אל החום הקליפורני הלוהט. כל נערה אחרת הייתה לוקחת שמאלה ונעלמת לתוך 'ליברטי פארק', אבל אני פונה ימינה ונכנסת ל'סטארבקס' כי אני לא יכולה – לא רוצה – לאכזב את אימי יותר משכבר אכזבתי. אני מביטה שמאלה וימינה כדי לוודא שאין איש בסביבה, ואז משחררת את היבבה שמחצה לי את החזה בשעה האחרונה. אני מתאפסת על עצמי, ושולפת את הארנק של אימא מהתיק שלה כשאני מנגבת את הדמעות עם השרוול. משהו נופל לאדמה, ואני מרימה אותו. זה מכתב עם הכתובת של הבית שלי, אך השם גורם לי להיעצר. סילביה סקאלי.

אני מושכת באף ופותחת את המכתב. אני לא עוצרת לחשוב על כך שהמכתב לא שלי. אבל רק לראות את השם של ויה מעל הכתובת שלי גורם לי לרצות לצרוח עד שהקירות במקום הזה יתמוטטו. הדבר הראשון שאני קולטת זה הסמל בראש הדף.

האקדמיה המלכותית לבלט.

העיניים שלי מתרוצצות על הכתב כאילו היו קלטת שרוטה. הן חוזרות אחורה לאותן מילים, שוב ושוב.

מכתב קבלה.

מכתב קבלה.

מכתב קבלה.

ויה התקבלה. אני אמורה להיות מאושרת שהיא תצא לי מהווריד תוך כמה חודשים, אך במקום זה, טעם חומצי של קנאה מתפוצץ בפי. יש לה הכול.

הורים. כסף. תהילה. כישרון. והכי הרבה – את תשומת ליבה המלאה של אימי.

יש לה הכול, ולי אין שום דבר, והענק הירוק בתוכי הולך וגדל. הגוף שלו ענק כל כך שהוא נצמד לי לעצם החזה.

חיים חדשים שלמים במעטפה אחת. חייה של ויה, תלויים בפיסת נייר. פיסת נייר שאני מחזיקה בידי.

"חמודה? יקירה?" הבאריסטה מעוררת אותי מהטראנס בנימה שרומזת שאני לא חמודה ולא יקירה. "מה תרצי?"
שוויה תמות.

אני מזמינה ואז וזה לפינה בחדר כדי שאוכל לקרוא את המכתב בפעם האלף. כאילו שהמילים ישתנו באורח פלא.
חמש דקות לאחר מכן, אני לוקחת את שני המשקאות ויוצאת למדרכה. אני ממהרת לפח הסמוך כדי לזרוק את התה הקר עם הלימונדה שלי כדי שאוכל להחזיק את המכתב מבלי להרטיב אותו. אימא כנראה רצתה לפתוח אותו עם ויה, וכרגע לקחתי מהן את הרגע הקטן שלהן.

מצטערת שהרסתי את מפגש הגיבוש שלכן.
"תוריד את המשקה, ואף אחד לא ייפגע," קול רועם מאחוריי, כמו דבש נוזלי, כשידי מרחפת מעל הפח. הקול גברי, אך צעיר. אני מסתובבת במקום, כי אני לא בטוחה ששמעתי אותו נכון. הסנטר שלו נוטה מטה, ואני לא יכולה לראות את פניו בבירור בגלל כובע בייסבול של הריידרז שנראה בלוי ודהוי. הוא גבוה ורזה – בצורה מפחידה כמעט – אך מתקרב אליי כמו נמר בנגאלי. כאילו מצא דרך ללכת באוויר ולא מעוניין להתעסק בדברים משעממים כמו טונוס שריר.

"אנחנו זורקים את זה?" הוא מצביע על הלימונדה.
אנחנו? כלבה, כרגע זה, אתה אפילו לא קיים מבחינתי.
אני מנופפת לעברו עם המשקה. הוא יכול לקחת את התה הקר המטומטם. אלוהים. הוא מפריע לי להמשיך בהתמוטטות שלי בשביל תה קר בטעם לימונדה.

"שום דבר לא בחינם בעולם הזה, עיני גולגולת."
אני ממצמצת, בניסיון לגרום לו להיעלם מעיניי. החמור הזה באמת קרא לי כרגע עיני גולגולת? לפחות אני לא נראית כמו שלך. המוח שלי למעלה עם ויה. למה אימא מקבלת מכתבים בשמה? למה הם

לא יכלו לשלוח את זה ישירות לבית של ויה? אימא החליטה לאמץ אותה עכשיו?

אני חושבת על אחותי, ביילי. בגיל תשע, היא כבר מראה סימנים של רקדנית מוכשרת. העובדה שוויה עוברת ללונדון עלולה לעודד את אימא להכניס את ביילי לאקדמיה המלכותית לבלט גם כן. אימא דיברה איתי על כך שאנסה להתקבל לשם לפני שהיה לנו ברור שאני יכולה להיות בייגל 'פנרה' לפני שאוכל להפוך לבלרינה מקצועית. אני מתחילה להרביק את חלקי המציאות הרפוקה שלי.

מה אם אצטרך להגר ללונדון כדי לצפות בשתי הבנות עושות את זה בגדול בזמן שאני אשחה בשלולית הבינוניות שלי? ויה וביילי ייהפכו לחברות הכי טובות. אני אצטרך לחיות במקום גשום ואפור. נשאיר את ווהן ואת נייט ואפילו את לונה מאחור. את כל חברי הילדות שלי.

ויה תתפוס באופן רשמי את מקומי בליבה של אימא.

הממם, לא תודה.

לא היום, שטנית.

כשאני לא עונה, הבחור צועד לעברי. אך אני לא פוחדת...אולי אני צריכה לפחד? הוא לבוש במכנסי ג'ינס מלוכלכים – אני מדברת על בוץ ולכלוך, לא כאילו, שזה ככה בכוונה – וחולצה כחולה בלויה שנראית בשתי מידות גדולה מדי, עם חור בגודל של אגרוף קטן היכן שליבו נמצא. מישהו כתב סביב זה בטוש שחור בכתב יד נשי, האם זה סימן? – אדריאנה, נשיקות. ואני רוצה לדעת אם אדריאנה יותר יפה ממני.

"למה אתה קורא לי עיני גולגולת?" אני מהדקת את אחיזתי על

המכתב שאני מחזיקה.

"בגלל." הוא מוריד את ראשו נמוך כל כך שכול מה שאני יכולה לראות זה את שפתיו, שנראות רכות כעלי כותרת ורודים. נשיות, כמעט. קולו חלק עד לנקודה שבה זה מכאיב לי קצת בבית החזה. אני לא יודעת למה. בחורים בגילי נראים לי דוחים. יש להם ריח של פיצה

שישבה בשמש במשך ימים. "יש לך גולגולות בעיניים, טיפשונית. את יודעת מה את צריכה?"

שאימא תפסיק להגיד לי שאני גרועה?
שוויה תיעלם?
רק תבחר, גבר.

אני מכניסה את ידי הפנויה לארנק של אימא ושולפת שטר של עשרה דולר. הוא נראה כאילו שלא תזיק לו ארוחה. אני מתפללת שהוא ייקח את זה לפני שאימא תרד ותתחיל לשאול שאלות. אני לא אמורה לדבר עם זרים, ובטח שלא עם זרים שנראים כאילו הם מחפשים את הארוחה הבאה שלהם בפח.

"זכוכית." הוא מושיט את ידו לעברי, ומתעלם מהכסף ומהמסקה. "כמו אלה שקונים באטסי?" אני מתנשפת.
נפלא. גם אתה הזוי.

"הה? לא, החרא ההוא זבל. זכוכית כתומה. הדבר האמיתי. מצאתי את זה על החוף בסוף השבוע שעבר וחיפשתי את זה בגוגל. זה הדבר הכי נדיר בעולם, את יודעת?"
"למה שתיתן לזרה גמורה משהו יקר כל כך?" אני מגלגלת עיניים.
"למה לא?"

"אה, הלו, יש לך בעיה להתרכז או משהו? לא אמרת כרגע ששום דבר בעולם הזה לא בחינם?"
"מי אמר שזה בחינם? קיבלת את כל המחזורים השנתיים שלך היום בבת אחת או משהו?"
"אל תדבר על המחזור שלי!"

"בסדר. בלי דיבורים על מחזור. אבל את זקוקה לחבר אמיתי ברגע זה, ואני מגיש מועמדות למשרה הזו באופן רשמי. אפילו התלבשתי בהתאם. תסתכלי." הוא מסמן על בגדי הקבצן שלו בחיוך מתנצל.

ובאותה שנייה, ליבי נשפך לתוך בית החזה כמו שעווה חמה. לכעס, אני מגלה, יש נטייה להיות חד. מתחשק לי ממש להוריד לו אגרוף לגרון. הוא מרחם עליי? מרחם. הבחור עם החור בחולצה.

"אתה רוצה להיות ידיד שלי?" אני צוחקת צחוק נבחני. "קצת עלוב לא? כאילו, מי אומר דבר כזה בכלל?"
"אני. אני אומר את זה. ומעולם לא טענתי שאני לא עלוב." הוא מושך את החולצה הקרועה שלו ומרים את ראשו לאט, חושף קצת יותר מפניו. אף שאימא שלי הייתה מתארת כרומאי, ולסת מרובעת מדי למישהו בגילי. כולו זוויות חדות, ואולי יום אחד הוא יהיה נאה, אך ברגע זה, הוא נראה כמו דמות אנימה מצוירת. 'מייטי מקס'.
"תקשיב, אתה רוצה את הלימונדה ואת הכסף או לא? אימא שלי אמורה להגיע בכל רגע."

"ו...?"

"והיא לא יכולה לראות אותנו ביחד."
"בגלל איך שאני נראה?"

דה.

"לא, בגלל שאתה בן." אני לא רוצה להיות רעה אליו אף שבדרך כלל, אני כן. במיוחד לבנים. במיוחד לבנים עם פנים יפיפיות וקול דבש. בנים יכולים להריח שיברון לב ממרחק יבשת. אפילו בגיל ארבע-עשרה. אפילו באמצע אחר צוהריים קיצי ותמים. לנו הבנות ישנו חוט בלתי נראה מאחורי הטבור שלנו, ורק בחורים מסוימים יכולים למשוך אותו.

הבחור הזה... הוא יקרע אותו אם ארשה לו.

"קחי את הזכוכית. תהיי חייבת לי משהו." הוא מנפף לעברי בכף יד פתוחה. אני בוהה באבן הקטנה והמכוערת. האגרופ שלי נסגר חזק יותר סביב המכתב. הנייר מרשרש.

הבחור מרים את ראשו, ועינינו נפגשות. הוא בוחן אותי בתשומת לב שקטה כאילו שאני ציור, לא בן אדם. הלב שלי משתולל, והמחשבה הדבילית ביותר חולפת בראשי.

שמתם לב פעם שהלב כלוא ממש על ידי הצלעות? זה מטורף. כאילו שהגוף שלנו יודע שהלב יכול להישבר בקלות רבה כל כך שהוא זקוק להגנה. נקודות לבנות מרקדות מול עיניי, והוא שוחה איפשהו מאחוריהן, נגד הזרם.

"מה כתוב במכתב?" הוא שואל.

"הסיוט הכי גרוע שלי."

"תני לי את זה," הוא מצווה, ואני נותנת. אני לא יודעת למה. כנראה בגלל שאני רוצה להיפטר ממנו. כי אני רוצה שיכאב לווייה בדיוק כמו שכואב לי. כי אני רוצה שאימא תתעצבן. מרקס, מה עובר עליי? אני אדם נוראי.

עיניו עדיין נעולות על עיניי כשהוא קורע את המכתב לגזרים ומאפשר לחתיכות לרחף כמו קונפטי לתוך הפח שבינינו. עיניו ירוקות כהות ועמוקות כמו יער מכוסה ערפל סמיך. בא לי להיכנס פנימה ולרוץ עד שאהיה במעמקי היער. דבר מה מתחוויר לי באותו רגע.

"אתה לא מפה," אני אומרת. הוא טהור מדי. טוב מדי. אמיתי מדי. הוא נד בראשו באיטיות. "מיסיסיפי. טוב, המשפחה של אבא שלי. בכל אופן, תהיי חייבת לי משהו," הוא חוזר על עצמו, מתחנן כמעט. למה הוא רוצה שאהיה חייבת לו משהו?

כדי שיוכל לבקש דבר מה בתמורה.

אני לא מסכימה לכך, ועומדת קפואה. במקום זה, אני מושיטה לעברו את הלימונדה. הוא לוקח אותה, סוגר את המרחק בינינו, פותח את המכסה, ושופך את כל התכולה על המכתב הקרוע. גופו מתחכך בשלי. אנו עומדים בטן לבטן. רגליים לרגליים. לב אל לב.

"עצמי עיניים."

קולו צרוד ועבה ושונה. הפעם, אני נכנעת.

אני יודעת מה עומד לקרות, ואני מניחה לזה לקרות בכל מקרה.

הנשיקה הראשונה שלי.

תמיד חשבתי שזה יקרה עם שחקן פוטבול או כוכב פופ או תלמיד אירופאי שהגיע לחילופי סטודנטים. מישוהו מחוץ לגבולות הקטנים של עולמי המוגן והמעוצב בפילטרים באינסטגרם. לא עם ילד שיש לו חור בחולצה. אבל אני זקוקה לכך. זקוקה להרגיש נחשקת ויפה ורצויה. שפתיו מרחפות על שפתיי, וזה מדגדג, אז אני נוחרת. אני יכולה להרגיש את נשימתו החמה מרפרפת על שפתיי, את כובע הבייסבול שלו מתחכך במצח שלי ואת הדרך שבה פיו מחליק על שלי, ושפתיו

ננעלות בהיסוס. אני שוכחת לנשום לרגע, עם ידיי על כתפיו, אבל אז משהו בתוכי מתחנן שאוציא את הלשון ואטעם אותו באמת. אנו יונקים את האוויר זה מפיו של זו. אנחנו עושים את זה לא נכון. שפתיי פעורות בשבילו. ושלו נפערות גם כן. ליבי פועם חזק כל כך שאני יכולה להרגיש את הדם מתפשט במהירות בוורידיי כשהוא אומר, "עדיין לא. אני אקח את זה גם כן, אבל עדיין לא."

גניחה נפלטת מגרוני.

"מה היית מבקש ממני אם הייתי לוקחת את הזכוכית?"
 "שתשמרי לי את כל הפעמים הראשונות שלך," הוא לוחש איפשהו בין האוזן לפה שלי כשגופו מתרחק ממני.
 אני לא רוצה לפקוח עיניים, לא רוצה שהרגע הזה ייגמר. אך הוא מחליט בשביל שנינו. חום גופו עוזב את גופי כשהוא לוקח צעד לאחור.
 עדיין אין לי את האומץ לפתוח את הפה ולשאול אותו מה שמו.
 עשר, חמש-עשרה, עשרים שניות חולפות.
 עפעפיי נפקחים לאט מעצמם כשגופי מתחיל להתנודד.
 הוא נעלם.

מבולבלת, אני נשענת על הפח, ומתעסקת עם רצועת התיק של אימי. חמש שניות חולפות לפני שאימי כורכת את זרועה סביב זרועי משום מקום, ומובילה אותי לריינג' רובר. רגליי ממהרות על המדרכה. ראשי סב לאחור.

חולצה כחולה? כובע בייסבול? שפתיים כעלי כותרת? דמיינתי את כל זה?

"הנה את. תודה על הקפה. מה, אין תה קר עם לימונדה היום?"
 כשאני לא מצליחה לענות, אנו נכנסות לרכב שלה וחוגרות. אימא מחטטת בתיק הפראדה שלה שמונח על משענת היד שבין המושבים.
 "הא. אני נשבעת שהוצאתי ארבעה מכתבים מתיבת הדואר היום, לא שלושה."

ואז זה מכה בי – היא לא יודעת. ויה התקבלה, ואין לה מושג שהמכתב הגיע היום. הבחור הזה קרע אותו כי זה העציב אותי...
 יד הגורל. יד הגורל. גורל.

לפני שנתיים אבא החליט שנמאס לו לשמוע את שלושת הבנות בבית נאנחות 'אוי, אלוהים', לכן עכשיו אנחנו חייבות להחליף את המילה *אלוהים* במילה *מרקס*, על שם קרל מרקס, בחור שהיה כנראה בקטע של אתאיזם או משהו כזה. אני מרגישה שאלוהים או מרקס – *מישהו* – שלח את הילד הזה לעזור לי. אם הוא היה אמיתי בכלל. אולי המצאתי אותו בראש שלי כדי להשלים עם מה שעשיתי.

אני פותחת את המראה הקטנה ומורחת קצת שפתון, בלב משתולל. "את תמיד לא מרוכזת, אימא. אם היית מפילה את המכתב, היית שמה לב."

אימא משרבבת שפתיים, ואז מהנהנת. בדקה שלוקח לה להתניע את הרכב, אני קולטת שני דברים:

הראשון – שהיא ציפתה למכתב הזה כמו לנשימה הבאה שלה. השני – שהיא הרוסה.

"לפני שאשכח, אהובה, קניתי לך את היומן שרצית." אימא שולפת מחברת עבה שחורה עם כריכת עור מתיק הפראדה שלה ומושיטה אותה לעברי. הבחנתי בה קודם, אבל אני כבר לא מניחה יותר שדברים נועדו בשבילי. דעתה תמיד מוסחת, והיא קונה לווייה כל מיני מתנות.

וכשאנו נוסעות בשתיקה, אני חווה הארה. פה אכתוב את חטאיי.

פה אקבור את הטרגדיות שלי.

אני סוגרת את המראה ומכניסה את ידיי לכיסי הקפוצ'ון הלבן שלי, ומוצאת שם משהו קטן וקשה. אני מוציאה ובוהה בזה, נדהמת. אבן הזכוכית הכתומה.

הוא נתן לי את אבן הזכוכית אף שמעולם לא הסכמתי לכך.

תשמרי לי את כל הפעמים הראשונות שלך.

אני עוצמת עיניים ומניחה לדמעה שמנה להתגלגל במורד לחיי. הוא היה אמיתי.

10

שאלה: מי נותן את הדבר הכי יקר שיש לו לילדה שהוא לא מכיר?
תשובה: הבן זונה הזה שפה. תדפיסו לי חולצה של 'אני עם
המטומטם' עם חץ שמכוון ישירות לזין שלי.

יכולתי למכור את הדבר הארוך ולשלם על הנייד של ויה.
עכשיו הספינה הזו כבר הפליגה. אני יכול לראות אותה באופק,
שוקעת במהירות.

והחלק הכי גרוע היה שידעתי שלא יצא מזה שום דבר. בגיל
ארבע-עשרה, נישקתי רק שתי בנות עד היום. לשתיהן הייתה לשון
ענקית ויותר מדי ריר. הבחורה הזו נראתה כאילו הלשון שלה תהיה
קטנה, אז לא יכולתי שלא לנסות.

אך ברגע ששפתיי נגעו בשלה, לא יכולתי לעשות את זה. היא
נראתה קצת לא שפויה. עצובה. תלותית? אין לי מושג לעזאזל. אולי
לא היה לי אומץ פשוט. אולי לצפות בה מרחוק שלוש פעמים בשבוע
שיתק אותי.

היי, איך אתה מכבה לעצמך את המוח? הוא חייב להיכבות. עכשיו.
חבר שלי קנן מעביר לי את הג'וינט על המרפסת הקדמית שלי.
זה אחד היתרונות בכך שאימא שלך חיה עם החבר סוחר הסמים שלה.
מריחואנה בחינם. ומכיוון שאין יותר מדי אוכל בימים אלה, אקח את
כל מה שיש על השולחן.

חבורה של גנגסטרים צעצוע עם בנדנות אדומות חוצה את הצד
שלנו ברחוב עם כלבי הפיטבול שלהם ורדיו טייפ שמנגן ראפ ספרדי
כועס. הכלבים נובחים ומושכים את הרצועות שלהם. קנן נובח עליהם
חזרה. הוא כל כך בהיי שהראש שלו עלול להתנגס במטוס מזוין. אני
לוקח שאיפה עמוקה, ואז מושיט את הג'וינט לקאמילו.

"אני אלווה לך חמישים כדי שתוכל להתקשר." קאמילו משתעל.
הוא ענק ושזוף וכבר יש לו שיער פנים מרשים. הוא נראה כמו האבא
המקסיקני של מישהו.

"אנחנו לא צריכים להתקשר לאף אחד!" אחותי התאומה

צועקת מהדשא לדינו. היא שוכבת עם הפנים כלפי מטה, מתייפחת לתוך המדשאה הצהובה. אני חושב שהיא מקווה שהשמש תשרוף אותה לאפר.

“אתם חירשים או משהו?! לא התקבלתי!”

“ניקה את הכסף.” אני מתעלם ממנה. אנחנו צריכים להתקשר למקום של הבלט. ויה לא יכולה להישאר פה. זה לא בטוח.

“אני אוהבת אותך, פן, אבל אתה קוץ בתחת.” היא משהקת, תולשת גוש של דשא וזורקת לעברנו מבלי להרים את ראשה. היא תודה לי מאוחר יותר. כשתהיה מפורסמת ועשירה – בלרינות יכולות להתעשר? – ואני עדיין אשב פה עם החברים הסתומים שלי, אעשן מריחואנה וארייר על הבנות מ'טורדוס סנטוס' עם השיער בצבע לימון. אולי ככה אני לא אצטרך לעמוד בפינות רחוב ולסחור, אני טוב בדברים. ספורט ומכות בעיקר. המאמן אומר שאני צריך לאכול יותר חלבון לשרירים ויותר פחמימות כדי להוסיף שומן לגוף, אך זה לא יקרה בקרוב, כי רוב הכסף שלי התבזבז על קניית כרטיסי אוטובוס לשיעורי הבלט של ויה.

אני מצטרף אליה כי אני מודאג מאוד כשהיא נוסעת לבד באוטובוס. במיוחד בחורף כשמחשיך מוקדם.

“חשבתי שאמרת שאחותך טובה? איך זה שהיא לא התקבלה?” קנן מפהק, ומעביר את ידו על הרסטות הארוכות שלו. צידי ראשו מגולחים, ועל ראשו פקעת גברית שחורה. אני מכניס לו אגרוף חזק כל כך בזרוע שהוא מתמוטט לאחור בכיסא הנדנדה בצרחה שקטה, ואוחז בזרועו, כשהוא ממשיך לצחוק.

“נראה לי שאנו זקוקים להדגמה. קדימה, ויה. תראי לנו את הביצועים שלך.” קאם מנגן את השיר 'Milkshake' של 'קליס' בנייד שלו, מקמט עטיפת מסטיק לכדור בידו וזורק את זה על ראשה מאחור. היבבות שלה מפסיקות, ובמקומן משתררת דממה קטטונית. אני מסתובב, ומשפשף את הסנטר לפני שאני סב חזרה לקאמילו ומכניס לו אגרוף ללסת. אני שומע שלסתו מתנתקת ממקומה הטבעי ואת קולו המשתנק.

ויה קמה במהירות מהדשא, רצה לתוך הבית וטורקת מאחוריה את הדלת. אני לא מבין מה יש לה לשבת בסלון כשרט בבית, מקטר שהוא עייף ורעב. היא כנראה תתחיל לריב איתו בצרחות ותחזור למרפסת עם הזנב בין הרגליים. אימא שלי מסטולית מכדי להתערב. אפילו כשהיא מתערבת, היא בוחרת בצד של החבר שלה. גם כשהוא משתמש בבגדי הגוף של ויה, שהמורה שלה קונה לה, כדי לצחצח את נעליו. הוא עושה את זה לעיתים קרובות כדי לעצבן אותה. בימים שבהם היא מגיעה לשיעור בטייטס קרועים וחולצות משומשות, היא מבלה את הנסיעה באוטובוס בבכי. אלו הימים שבהם אני משפשף את התחתונים שלו על המושבים בשירותים הציבוריים בפארק ליברטי. יש בזה משהו מרפא ביותר.

"תעביר לי את החמישים." אני פותח את כף היד ומסתובב לקאם, שמנחית את השטר על ידי בצייתנות. אני מתכוון לקנות לעצמי ולוויה המבורגרים בגודל של הפנים שלי, ואז להוסיף לה שיחות בנייד כדי שתוכל להתקשר לגברת פלוהיל.

אני שועט במורד הרחוב לאין-אן-אאוט, קאמילו וקנון בעקבותיי כמו הרוח. בטון סדוק וציורי קיר של בני נוער שמתו עם הילה סביב ראשם מעטרים את הרחוב. נראה כאילו עצי הדקל ברחוב משתופפים ממשקל העוני שמסביב, מכופפים מעל בניינים נמוכים וצהובים כמו שיניים רקובות.

עשרים דקות לאחר מכן, הסיפוק באחיזת שקית נייר עם המבורגרים שומניים וצ'יפס משתלט עליי. ויה תשכח לגמרי מההתמוטטות שלה כשהיא תראה את זה. אני דוחף ופותח את הדלת לכייתי, והדבר הראשון שאני רואה גורם לי להפיל את האוכל לרצפה.

החבר של אימי רוכב על אחותי על הספה, בטנו הרוטטת נשפכת החוצה על בית החזה שלה. הוא שולח אגרופים לפניה, בית החזה המזיע והשעיר שלו בוחק וזרועותיו מתכווצות בכל פעם שהוא עושה זאת. הכפתורים במכנסי הג'ינס הקרועים שלו פתוחים, והרוכסן שלו פתוח לגמרי. היא מחרחרת ומשתעלת, מנסה לנשום. מבלי לחשוב, אני רץ אליהם ומרים אותם ממנה. פניה מדממות, והיא מגמגמת את

מחאותיה החלושות, אומרת לו שהוא בן זונה עלוב. הוא לא מפסיק לצעוק שהיא זונה גנבת. אני אוחז ברט מצווארון חולצתו ומושך אותו ממנה. הוא מניף את אגרופו, ונופל לרצפה. אני שולח לפניו אגרופי חזק כל כך שהרעש של הלסת שלו נסדקת מהדהד בחדר. ראשו נוטה לאחור, ופוגע ברצפה. אני מסתובב במהירות לוויה, וכל מה שאני רואה זה את גבה כשהיא מחליקה על הדם שלה, ונופלת לרצפה. אני אוחז בפרק כף ידה, אך היא מנערת את ידי ממנה. משהו נופל בינינו בנקישה רכה. אני מרים אותו וזה נראה כמו שן. אלוהים אדירים. הוא העיף לה את השן מהפה.

"אני מצטערת," היא אומרת, וקולה מעומעם מהדם שבפיה. "אני מצטערת. אני לא יכולה פן."
 "ויה!" אני צועק.

"בבקשה," היא צועקת. "תן לי ללכת."
 אני מנסה לרדוף אחריה, ומחליק בשביל הדם שהיא משאירה מאחור. ידיי מכוסות בו כעת. אני קם ומתחיל לצעוד לדלת הפתוחה. יד מושכת אותי לאחור ומשליכה אותי על הספה.
 "לא כל כך מהר, מניאק קטן. עכשיו תורך."
 אני עוצם עיניים ונותן לזה לקרות, ויודע למה ויה חייבת לכרוח. גיאוגרפיה מכתובה גורל.

עברו שלושה ימים מאז שוויה ברחה. יומיים וחצי מאז שהצלחתי לאכול משהו מבלי להקיא (בירת פאבסט נחשבת, נכון?)

לאחר שרט הכה אותה על שגנבה את הנייד שלו וניסתה להתקשר ללונדון, אני לא מופתע שהיא לא חזרה. אני יודע שלא כדאי להתעסק עם רט. ויה בדרך כלל זהירה איתו יותר כי היא בת. זה היה רגע של חולשה מצידה, וזה עלה לה יותר משהיא הייתה מוכנה לשלם.

בשישי אחר הצוהריים, אני מוצא את עצמי משוטט מחוץ לשיעור הבלט שלה, מקווה שהיא תופיע. אולי היא ישנה בבית של המורה שלה. הן נראות קרובות, אך קשה לדעת כי ויה עוטה מסכה בכל פעם שהאוטובוס שבו אנו נוסעים נכנס לגבולות העיר 'טודוס סנטוס'. העובדה שהיא לא יצרה קשר מעלה בי בחילה כשאני חושב על זה. אני אומר לעצמי שיש לה את הסיבות שלה.

בשעה שש, בנות לבושות ורוד מתחילות לצאת מהבניין. אני משתהה ליד הריינג' רובר השחורה והמבריקה עם הידיים בכיסים, מחכה למורה. היא יוצאת לבסוף, מנופפת וצוחקת עם חבורה של תלמידות. עוד נערה צועדת לצידה. הנערה שנישקתי, ליתר דיוק. הנערה שאני אובססיבי לגביה כבר שנה, אם ממש אדייק. היא יפיפייה כמו היצירות שתלויות במוזאונים. בצורה ממש עצובה, מרוחקת כזו שאומרת תסתכל-אך-אל-תיגע. אני צועד לעברן, והן פוגשות אותי בחצי הדרך. עיניה של הנערה נפקחות בתדהמה, והיא מביטה לצדדים כדי לראות אם מישהו אחר נמצא פה כדי להיות עד לשיחה שלנו. היא חושבת שאני פה בשבילה.

"היי." היא מזיזה את שיערה מאחורי אוזניה, ומבטה עובר לגברת פלוהיל בתחינה דוממת של אני-נשבעת-שאני-לא-מכירה-את-הבחור-הזה.

"היי." אני הורג את הפרפרים בבטן שלי כי עכשיו זה לא המקום ובהחלט לא הזמן, ואז מסתובב למורה. "גבירתי, אחותי, ויה, בכיתה שלך. לא ראיתי אותה כבר שלושה ימים."

הגבות של המורה מתכווצות יחד כאילו שהכרזתי כרגע שאני עומד לחרבן על מכסה הרכב שלה. היא אומרת לבלונדינית לחכות בתוך הריינג' רובר הענקית, ואז מושכת את זרועי כשהיא צועדת לעבר סמטה. אנו נדחסים בין שני בניינים כשהיא מכריחה אותי לשבת על מדרגה גבוהה (מה לעזאזל?) ומתחילה לדבר.

"התקשרתי אליה חמש פעמים ביום והשארתי הודעות," היא לוחשת בלהט בפניי. "רציתי להודיע לה שהיא התקבלה לאקדמיה המלכותית. כשהמכתב לא הגיע, התקשרתי אליהם כדי לבדוק.

הגלגלים כבר החלו להסתובב. כמו שאמרתי לפני כן, אתם לא צריכים לדאוג לגבי שכר הלימוד. אני אשלם את זה."

הנחיריים שלי מתרחבים. כל זה נמצא בעתיד שלה, ויש סיכוי שהיא בכלל שוכבת באיזו תעלה עכשיו. לעזאזל עם ויה. לעזאזל עם כל הנערות היפות והנפיצות בנות הארבע-עשרה.

"ובכן, גבירתי, תודה על המתנה שהיא לא תוכל להשתמש בה כי אנחנו לא מצליחים למצוא אותה," אני מלגלג עליה ברוב כבוד והדר. אבל אנחנו זה רק אני. אימא לא מעורבת בכלל – היא מעולם לא טרחה להתאפס על עצמה אחרי חגיגת הסמים הראשונה שלה לפני כמה שנים – ורט כנראה מאושר שיש לו פה אחד פחות להאכיל. כשהממונה על ההיעדרויות התקשר מבית הספר מוקדם יותר, אמרתי לו שוויה נסעה לדודה שלי, משהו שאימי אישרה מאוחר יותר כשהוא הופיע על סף דלתנו. אימא, פרועת שיער ועם סיגריה בפיה כאילו שזו הייתה מסכת חמצן, לא שאלה אפילו פעם אחת אם זה נכון. אם אתקשר למטרה, יכניסו את שנינו למשפחה אומנת. אולי ביחד, אך כנראה שלא. אני לא יכול לתת לזה לקרות. אני לא יכול להיפרד מוויה. גברת פולוהיל בוהה בי בהבעה שנראית כאילו הרגע קלטה שהיא חטפה וירוס קיבה. היא כנראה תוהה איך אני מעז לדבר אליה בצורה כזו. בדרך כלל, אני קצת יותר ידידותי למשתמש. מצד שני, אני בדרך כלל לא צריך להתעסק עם אחות נעדרת. אני מנקה את הקיא של אימי מהקירות וסוגר את דלת השירותים על רט כשהוא נרדם על האסלה. אני לא מסתכל על מבוגרים עם אותה יראת כבוד כמו הבת שלה.

"ואוו." זה כל מה שגברת פולוהיל אומרת.

"תודה על התובנה. שיהיו לך חיים נחמדים." אני קם וצועד לעבר הרחוב. היא אוחזת בזרועי ומושכת אותי לאחור. אני מסתובב חזרה אליה.

"הבת שלי..." היא מלקקת את שפתייה, ואז מביטה מטה, נראית

אשמה.

הנערה נשענת על הרובר, בוהה בנו, ומכרסמת את ציפורן האגודל שלה. "הבת שלי וויה לא מסתדרות. ניסיתי לעודד אותן לתקשר, אך

ככל שאני דוחפת אותן להיות ביחד, כך הן עוד פחות אוהבות אחת את השנייה. נראה לי שאבד לי מכתב בשבוע שעבר. מכתב שיכול היה להיות...חשוב. אני אפילו לא יודעת למה אני מספרת לך את זה." היא משחררת נשימה, ומנידה בראשה. "אני מניחה שאני פשוט...לא רוצה לדעת, אתה יודע? אני שונאת את העובדה שהמוח שלי הולך לשם בכלל."

אבל אולי הוא אמור ללכת לשם.

הפלאשבק חודר בעוצמה לתוך הזיכרון שלי.

הנייר ההוא שרשרש בתוך האגרוף הקטן שלה.

אותי, לוקח את זה ממנה.

קורע את זה לגזרים.

זורק את זה לפח, וצופה בפניה פורחות באושר עילאי.

שופך את הלימונדה על השאריות ליתר ביטחון כשעיניה הכחולות

נצצו ודרשו זאת.

מעלה באש את החלום של אחותי.

מתניע את כל הסיוט הזה.

הלסת שלי מתכווצת ואני לוקח צעד לאחור. אני יורה מבט אחרון

לעבר הבחורה, ומתייק אותה בזיכרון.

לשמור בארכיון תחת: רשימה שחורה.

לחזור למסמך: כשאהיה מסוגל להרוס אותה.

"אז ויה לא איתך?" קולי נוקשה כשאני אומר את המילים. נשמע

כאילו היה מובס, אני נואש. אין לי שום מושג. בא לי לקרוע את

העולם לגזרים כדי למצוא אותה, אך העולם אינו שלי להרוס. העולם

פשוט ממשיך להסתובב באותו קצב, כי ילדים כמו ויה וכמוני? אנו

נעלמים כל הזמן, ואיש לא שם לב.

גברת פולוהיל מנידה בראשה. היא מהססת, ונוגעת בזרועי.

"היי, למה שלא תבוא איתי? אוריד את דריה בבית, ונוכל לצאת

לחפש אותה."

דדיה.

אני סב על עקביי וצועד לעבר תחנת האוטובוס, ומרגיש מטומטם

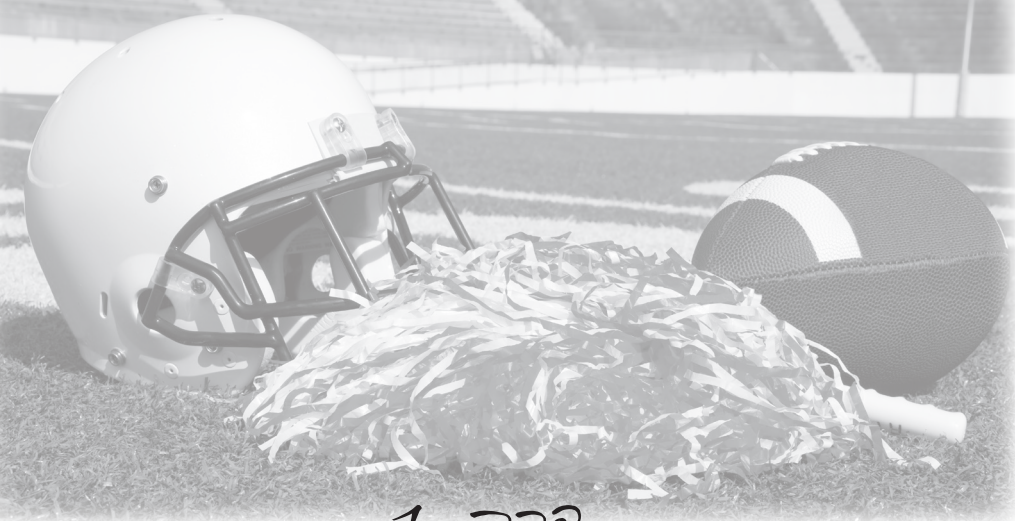
ומלא שנאה וחי. חי יותר משאי פעם הרגשתי. כי אני רוצה להרוג את דריה. דריה גרמה להכול להתפוגג ברקע בפעם הראשונה שראיתי אותה, ובזמן שהייתי עסוק בלהעריץ אותה, הכול סביבנו נשרף. את נראית כאילו שאת זקוקה לחבר, אמרתי לה. אמונה ילדותית מטומטמת. אני זורק את הזיכרון לאדמה ודורך עליו כשאת עושה את דרכי לאוטובוס שבדיוק נעצר ליד המדרכה.

דריה צדקה. הייתי עלוב. מטומטם. מסונוור מהשיער והשפתיים והעצב המתוק שלה.

בדרכי לתחנת האוטובוס, אני שומע את גברת פולוהיל צועקת את שמי מאחוריי ממרחק. היא יודעת איך קוראים לי. היא מכירה אותי. אותנו. אני לא יודע למה זה מציק לי. אני לא יודע למה עדיין מזיז לי שהנערה הזו יודעת שאני עני.

אני עולה על האוטובוס הפנוי הראשון, מבלי לדעת לאן הוא ייקח אותי.

רחוק ככל האפשר מהנערה, אך לא רחוק מספיק מעצמי. הבערה בבית החזה שלי מתעצמת, והחור סביב ליבי הולך וגדל, וסבתא שלי לוחשת לי בתת-מודע. עיני גולגולת.

פרק 1

בערב לפני שנת הלימודים האחרונה
ראיתי אותך יושבת ביציע
נראית מקסים
וליבך נסדק עבור בחור
שישמח למעוך אותו עם הרגל ולרסק אותו לחתיכות

דריה

כמעט בת שמונה-עשרה

'קן הנחשים' עמוס הלילה.

זה תמיד ככה כשווהן נלחם, ווהן תמיד נלחם.

הוא שובר אפים כמעט באותה יעילות שבה הוא שובר לבבות.
לשבור לבבות, במידה ואתן תוהות, זו האומנות השנייה הכי אהובה
עליו. לפחות שש בנות עברו לבתי ספר פרטיים שונים רק כדי לברוח
מהצער לראותו מסתובב במסדרונות מאז שהחל ללמוד בתיכון 'אול
סיינטס'. יש לו עוד שלוש שנים פה, והורים בכל רחבי העיר נועלים
את בנותיהם בבתים ורועדים מפחד.
כל בחור מקובל בתיכון 'אול סיינטס' ובבית הספר היריב שלנו,

'לאס חונטאס' בסן דייגו, נלחם ב'קן הנחשים' כטקס חניכה. זו לא הסצנה הרגילה שלי, אך בליית', אלישה ואַסְמָה גררו אותי לפה בערב לפני תחילת הלימודים. הן צופות נלהבות של ווהן. הדביל בילה את חופשת הקיץ בסטודיו לפיסול באיטליה וחזר לפני יומיים, אז עכשיו הן זקוקות למנה מפניו היפיפיות והאדישות.

האמת היא, שוהן אכזרי מדי בשביל להתאהב בו, להתאוות לו, או אפילו לחבב. אך זהו לקח שהן תלמדנה בדרך הקשה. איהנה מאוד לצפות, אף שאעשה את כל הקטע של אוי-ואבוי-מתוקה-הוא-ממש-לא-שווה-את-זה. הערת ביניים? הוא לגמרי שווה.

"איך אדם אלים כל כך מסוגל ליצור אומנות עדינה כל כך? הוא שווה זיון בגדול." בליית' מכרסמת את שיער 'כת הים הקטנה' האדום שלה כשהיא בוהה מטה על ווהן, שמהלך הלוך ושוב על המגרש, ובגדיו השחורים והקרועים נצמדים לשריריו החטובים.

האגדה מספרת ש'קן הנחשים', מגרש פוטבול נטוש בפרברי סן דייגו, קיבל את שמו לאחר שמגפת נחשים גרמה לאנשים לנטוש את המקום. היציעים הכחולים הדהויים והמתקלפים הם המקום בו הבחורים יושבים ושותים בירות. אנחנו, הבנות, יושבות ברגליים משולבות, לוגמות יין יקר מהבקבוק ומעשנות סיגריות אלקטרוניות. הקהל של 'לאס חונטאס' יושב ביציעים מולנו. הם לא לובשים מתגים שוויצרים ונוהגים במכוניות גרמניות. הם מעבירים בקבוקי טקילה חצי ריקים וסיגריות מגולגלות.

"איכס, בליית', הוא בכיתה י'." אלישה, חצי אפרו-אמריקאית, חצי הולנדית, ומהממת ביותר, עושה קולות של הקאה לירי. "שתקי, היית מסכימה לעבוד במשרה מלאה כקונדום רב-פעמי שלו אם הוא היה מוכן לקבל אותך. לא באת לפה כדי לצפות באפסים מזיעים חוטפים מכות."

"עם מי הוא נלחם בכלל?" אני מפוצצת את הבלון במסטיק פירות שאני לוועסת, ומסדרת מחדש את שמלת המיני, מקטיפה ירוקה כהה על ירכי. שיערי הבלונדיני המבריק עם עשרת הגוונים שלו חצי קשור

בסרט משי שחור, ואני נראית כמתאימה לעלות לאתר Pinterest. האייליינר שמעל עיניי מרוח בשלמות, ושפתיי המשורכבות משוחות באדום מט, ויוצרות אפקט מושלם של פילם נואר.

אני דריה פולוהיל.

קפטן קבוצת המעוררות.

כלבה עשירה.

גברת פופולריות קטנה.

רואים משהו שאתם אוהבים? חבל מאוד. אני לא בקטע של ילדים.

גברים, מצד שני...

"אין לי מושג, אבל אני לא מקנאה בו. הקרבות היום היו אלימים עד עכשיו, ווהן הוא הלוחם הכי טוב בבור, לכן הם בדרך כלל שומרים אותו לסוף." אלישה בוחנת את ציפורניה המטופחות.

"הנה בא הבשר," מישהו צועק שלוש שורות לפנינו, וכולנו נעמדות ומותחות את הצוואר כדי לבחון את המסכן שעומד להילחם נגד ווהן ספנסר בכבודו ובעצמו. אני מתרוממת על קצות הבהונות כשהקהל מכל הכיוונים מתפרץ בנביחות, ומנופף באגרופים. ריח של זיעה, אלכוהול, ודם קרוש מהקרבות הקודמים מרחף באוויר כמו ענן. טעם מר של ייאוש אנושי פוגע בלשוני.

אני רואה דמות גבוהה ושרירית מזוגגת לעבר ווהן על המגרש. הוא אוחז בקבוק שנראה כמו אלכוהול, ושיערו הבלונדיני כהה שמגיע לו עד האוזן – או אולי זה חום בהיר? – נופל על מצחו. אני לא יכולה לראות את פניו, אבל אני לא צריכה. יש לו חור בחולצה האדומה שהוא לובש, בדיוק היכן שליבו נמצא, וידי עולה ישר לאבן הזכוכית הקטנה שתלויה סביב צווארי.

אל תתעלפי כלבה, את לובשת שמלה סופר־קצרה.

בארבעת השנים האחרונות, הפכתי למקצוענית בהתחמקות מפן סקאלי. זה נס, לאור העובדה שהוא כוכב פוטבול ואני קפטן המעוררות בבתי ספר באותו גודל ובאותו מחוז. עד כה, שיחקנו קבוצה נגד קבוצה פעמיים בשנה. הקבוצות שלנו תמיד מגיעות לפלייאוף, ראול סיינסט' תמיד בצד המפסיד.

לא יכולתי לעמוד מולו אחרי שהכול התפוצץ עם ויה. בכל פעם שהיה לנו משחק נגד 'לאס חונטאס', העמדתי פנים שיש לי כאבי מחזור או שנכנסתי לרכב שלי לפני שהמשחק נגמר.

"שמישהו יצבוט אותי." בליית' מוחאת כפיים בהתרגשות. היא לבושה בחולצת בטן ורדרדה שמתאימה לציפורניה הוורודות והמחודדות. "פן סקאלי, הוויד-רסיבר של 'לאס חונטאס', הוא הדבר הכי לוהט בדרום קליפורניה. בא לי לשבת לו על הפנים כבר תקופה. הערב הוא ערב המזל שלי."

"ממה ששמעתי, את מושיבה את התחת שלך על כל דבר אפשרי. ורק שתדעי, שווהן לא אוהב את האוכל שלו מהיר." נייט מגחך מאחוריי. אני מסכה את הראש לעברו, ומקמרת גבה. מנסה להעמיד פנים שלראות את פן לא גורם לליכי להתכווץ בחזי, כשהוא מנתק את עצמו מהשלשלות שכובלות אותו לעורקים.

בחורה שאני לא מכירה יושבת בחיקו של נייט, ומנסה לשאוב לו את האוזן לתוך הפה שלה, זרועותיה על כתפיו הרחבות. רגליו פשוט בעצלתיים, והוא לבוש בז'קט וינטג' של גוצ'י ונעלי אייר ג'ורדן לבנות. מכנסי הג'ינס שלגופו נתפרו במיוחד בשבילו, והתספורת שלו עולה יותר מהתיק היוקרתי המעוצב שלי.

נייט מהמם, ולא רק שהוא יודע את זה, אלא שהוא גם היה מוכן לפרסם זאת על שלט חוצות אם הדבר היה אפשרי. עיניים ירוקות מהפנטות, גומות חן עמוקות כמו מבט הקזנובה שלו, שפתיים אדומות משורבבות, ולסת חדה כל כך שניתן לחתוך איתה גבינה. שיערו החום ערמוני רך יותר מפורנו בסגנון ימי הביניים, וכל דבר בו צורה הדוניזם. כולנו גרים באותה שכונה, באותו רחוב ללא מוצא, וההורים שלנו חברים הכי טובים. ווהן ונייט הכי קרובים זה לזה, אחים כמעט, וזה מוזר כי הם גם כמו אש וקרח. ווהן הוא אומן משוגע עם נטיות פסיכוטיות, ונייט הוא ההגדרה של ספורטאי מקובל.

אחד הוא אדוארד מהמספריים של אדוארד; והשני הוא אחיו האבוד והיפה יותר של זאק אפרון.

"חברה שלך לא תתעצבן כשהיא תבין שחזרת הביתה עם כיני

ערווה? הן חיות מחמד די חסרות תועלת." אני מעפעפת לעברו במתיקות. לונה היא לא החברה שלו אף שהוא יהיה מוכן למות רק כדי שזה יקרה. בגלל זה מעולם לא אהבתי באמת את לונה רקסרות'. היא הוויה המקורית. הבחורה שיצרה את הענק הירוק שבתוכי. הבחורה שוהן תמיד חיך אליה ונייט הלך אחריה כמו עיוור. אבא פעם צחק שלונה היא כמו נזירה סיציליאנית. פעם בשנה, הנזירות מופיעות מאחורי וילונות נפתחים כדי שמשפחותיהן יוכלו לראות ולהעריץ אותן כי הם מתגעגעים אליהן כל כך.

"זו לונה. כשהיא מופיעה, הכול נעצר."

כן. ואני מפסיקה להתקיים.

"לכי תמצצי זין רופס, דר." הוא תוחב את הג'וינט בין שיניו, מגן עליו בידו כדי להדליק אותו, ואז נושף את העשן האפור ישירות על פניי.

"זו הזמנה? כי יש כדור שיכול לעזור לזין הרקיק והקטן שלך." אני

מרימה את הסנטר לעברו.

"בייבי, הזין שלי קשה מדי בשביל שתוכלי לקבל אותו. הכדורים היחידים שתצטרכי זה שלושה אדוויל כדי להתמודד עם ההשלכות של הזין שלי בתוכך."

"בתוכי? בחלומות שלך, נייט קול."

"שלילי קטלני. בחלומות שלי, רגליה של לונה כרוכות סביב מותניי, והשאר מיועד למבוגרים בלבד. אל תיעלבי, טיפאני." הוא טופח על ישבנה של הבחורה עם היד שמחזיקה את מציתת הזיפו שלו.

"סטפני."

"אל תהפכי את זה למביך, בייבי. שכחתי שאת יושבת עליי עד

שאלזה פה ציינה את זה." נייט מנופף אליי וצוחק.

"חבל מאוד שאתה בכיתה י', ולונה בכיתה י"א. היא לעולם לא תצא איתך." אני סתם מעצבנת אותו. זאת אומרת, לונה כנראה לא תצא איתו, אבל לא בגלל הגיל שלו. היא שקועה בתוך היקום הקטן שלה. היא השמש, והוא כדור הארץ. תמיד חג סביבה, הולך ומתקרב אליה סנטימטר אחד כל נצח אף שהבערה יכולה להרוס אותו.

הוא מטה את ראשו לצד, וחיוכו זאבי כל כך, ששיניו נראות חדות יותר מהרגיל.

"אוי חמודה, אם היית יודעת כמה מחברותייך מכיתה י"ב עשו לזין שלי החיאה מפה לפה כשהן היו בכיתה י' וי"א, היית חוטפת התקף לב."

"ואווי!" קולני וצווחני קוטע את הירידות שלנו זה על זה.

הקהל נרתע בבת אחת, וכולנו מסכים את הראשים במהירות חזרה למגרש, רואים את פן נופל לאדמה בדרכו למרכז הבור. אוי ואבוי. הם עדיין לא נלחמו אפילו, והוא כבר נפל על התחת. הוא נראה שיכור לגמרי. ווהן יהרוג אותו לפני שהוא יבין בכלל איפה הוא.

אני מחזירה את תשומת ליבי חזרה לנייט.

"אתה צריך להגיד לווהן שהקרב מבוטל."

"תראו תראו איך את מתרגשת משום דבר. למה? הימרת על הקרב דרך גאס הלילה?" נייט משפשף את הישבן של הבחורה, אך לא נראה מתלהב. הוא אף פעם לא מתלהב. פניי נצבעות בצבע ארגמן והראש שלי חם כל כך שהוא עלול להתפוצץ. ידיי נסגרות לאגרופים בצירי גופי. אני לא רוצה שפן יגיע לבית חולים הלילה אף שהוא שונא אותי וכנראה לא ירצה שאדאג לו. אשמה משתוללת בבטני כשאני נזכרת בו קורע את מכתב הקבלה של אחותו.

"מה שתגיד. כאילו שאי פעם אדבר עם גאס מרצוני החופשי. אבל

רואים שהאפס הזה שיכור. ווהן עומד לשחוט אותו."

"הוא שחקן פוטבול מוביל בקבוצה שמורכבת מגנגסטרים רציניים.

הוא יודע להסתדר," נייט יורה חזרה בקול אפל.

כשחקן התקפה מרכזי של תיכון 'אול סיינטס', נייט זכה בתענוג המפוקפק לשחק נגד סקאלי. השמועה אומרת שפן הוא הכי טוב במחוז. אולי אפילו בכל המדינה. המנהל פריצ'רד ניסה להציע לו מלגה כמה פעמים כדי שיוכל להצטרף לקבוצה שלנו, אך למזלי, פן הוא מהטיפוסים הנאמנים.

"נייט." קולי נשבר, כמו צונח מצוק של אדישות. אני מתחננת.

הבחורה בחיקו יורה לעברי מבטים רצחניים. "וזה יכול ממש להסתבך אם זה ישתבש."

פניו משתנות ממשועמם למעוצבן. הוא דוחף את הנערה מחיקו ומושיט לה את שאר הג'וינט שלו.

"אני לא מתכוון לבטל את הקרב כי את מתנהגת כמו נקבה, אבל אני ארד למטה כדי לוודא ששני האידיויטים האלה ישחקו משחק נקי." הוא מעביר את הלשון על שפתיו, וטבעת הפירסינג בלשונו מציצה החוצה.

אני מביטה חזרה על המגרש, ושני הבחורים כבר הורידו חולצות. נייט צודק. פן רחוק אלף שנות אור מהילד הכחוש שנתן לי את הדבר הכי יקר בעולם לפני ארבע שנים. שרירי, מסותת ומלכותי, עם אפס אחוז שומן בגוף וזרועות בולטות. V מודגש פונה מטה לגביע הקדוש שלו, ומהדרך שבה חברותי המעודדות נאנחות לידי, גם הן הבחינו בזה. וזהו רזה יותר בהשוואה. לא שזה משנה. יש לו סבלנות חתולית שאי אפשר לא להעריץ, וכשהוא במגרש הביתי שלו, ראיתי אותו מוריד בחורים פי שלושה מהגודל שלו מבלי להתאמץ.

הם חגים זה סביב זה. שקטים, קטלניים ורציניים. וזהו חסר הבעה, כרגיל. מאופק ורגוע. פן נראה לא בפוקוס, עם חיוך דבילי על השפתיים. בקבוק הזכוכית מחליק מבין אצבעותיו ומתגלגל על האדמה, ואנשים פורצים בצחוק שמהדהד בליבי.

"הוא נלחם פה לעיתים קרובות?" אני שואלת אבל לא מכוונת את השאלה למישהו ספציפי.

"לא." גאס, קפטן קבוצת הפוטבול שלנו שיושב שתי שורות לפנינו, לוקח לגימה מהבירה שלו. חבריו לידו מעבירים ביניהם לוח כתיבה עם שמות. הם הימרו על הקרבות כל הלילה, וזה הקרב הכי גדול. גאס חוטף את לוח הכתיבה ודוחף אותו לתיק שלו, הוא מקמט את ז'קט הנבחרת שלו ותוחב אותו מעל כדי להסתיר אותו. הוא כנראה עדיין חושב שזה סוד שהוא מנהל רשת הימורים. השמועה אומרת שהוא מרוויח הון קטן מניהול ההימורים האלה, וזהו – הבחור

ששונא כסף ואת כל מה שהוא מייצג – זוכה לנתח. כולם יודעים מה הוא עושה עם הכסף. הוא חוסך כדי לפתוח סטודיו משלו מבלי לגעת באגורה מההון של הוריו.

"פן הוא לא מהטיפוסים שנלחמים שיכורים, חגגתי המון עם בית הספר שלו ככה שאני יודע. משהו קורה." הוא מסיים את הבקבוק ומשפשף את ידיו זו בזו.

משהו קורה.

אני חייבת לעצור את פסטיבל האשמה הזה שמתחולל בי. אני לא אחראית לבעיות שלו. נערה אחרת – נערה אמיצה – הייתה מתעמתת איתו עד עכשיו. אני לא. הוא יודע מה עשינו באותו יום ואיך זה הוביל להיעלמותה של אחותו. מעולם לא ביקשתי שיסלח לי כי – בואו נהיה מציאותיים – זה לא מגיע לי.

נשימתי נתקעת עמוק בגרוני כששניהם בוחנים זה את זה על המגרש, ושפת הגוף שלהם נראית כמראה מושלמת האחד של השני. ווהן הראשון להנחית אגרוף בפניו של פן. זו מכה חזקה, ודם מתפרץ מאפו של פן. אנשים צווחים ושואפים אוויר בנשימה קולקטיבית. פן מועד לאחור, צוחק ונד בראשו כאילו התחמק מהמכה. הוא מלקק את הדם בקצה שפתו העליונה, ואז מזנק על ווהן בצורה שלא ראיתי עד היום.

טיגריס בנגאלי.

כמעט שכחתי כמה מהיר וחינני הוא היה. וגם עכשיו. בדיוק כמו אחותו.

פן מעיף את ווהן לאדמה, נועל את ברכיו סביב פלג גופו העליון של ווהן, ואז מנחית אגרופים מרושלים על פניו. חלק פוגעים. חלק מפספסים. בא לי להקיא. הקהל צורח. זה לא קרה בעבר. ווהן חטף מכות רציניות לאורך השנתיים האחרונות, אך הוא מעולם לא נזרק לאדמה. ווהן יודע שלא כדאי לו להתפתל ולבזבז אנרגיה. הוא למד ג'וג'יטסו לפני שנזרק משלוש כיתות שונות על כך שלא ציית.

"ספנסר! ספנסר! ספנסר! ספנסר!" תלמידי תיכון 'אול סיינטס'

שרים ביציעים בצד שלנו, וזורקים פחיות בירה ריקות לעבר שולי המגרש. התלמידים מ'לאס חונטאס', בית הספר השני, נשארים שקטים אך לא פחות מאיימים. הם אינם נוטים להפגנות פומביות של רגש, אבל אני יודעת היטב שהם לא פחות נאמנים לכוכב הפוטבול שלהם.

לווהן יש שפה שסועה ופנס שחור בעין לפני שהוא מצליח להתגלגל ולהתרומם לרכב על פן, הוא נותן לו מכות בצלעות עם ברכיו. פן דוחף את ווהן בתנועה מגושמת, ולפני שאני יודעת מה קורה, הם מתגלגלים ונעמדים חזרה. ווהן משחק עם פן שנראה שיכור לגמרי, אך האגרופים שלו מדויקים ומהירים. אני רואה את נייט צועד לאורך השוליים של מגרש הפוטבול, ומעביר אצבעות בשיערו כשהוא מתנשף בחדות.

"בוא נסיים את זה, וי. המניאק יותר שיכור מקלישאה של אבא מתעלל בסרט נעורים, ואתה מדמם כמו בחורה במחזור."

"ובגלל זה אני לא מתכוון להרוג אותו אלא ללמד אותו לקח חשוב. הוא יודה לי." ווהן קורץ, ויורק גוש של דם כשהוא מסתובב סביב פן פעם נוספת. יש לו מצב רוח טוב כשהוא נלחם.

ווהן שולח בעיטה מסוככת לסנטר של פן. דם ניתז על החול, נורה מפיו כמו קשת בענן. הוא נופל, ערמה מוכה ומדממת, ולא אז.

שנייה אחת.

חמש שניות.

עשר שניות.

קום. קום. קום.

צרחת פורצת מפי לפני שאני יכולה לבלוע אותה, היא מצלצלת באוזניי. בליית, אלישה, ואסמה מושכות אותי במורד היציעים. נייט נכנס לטווח הראייה שלי, וכורך את זרועותיו סביבי במהירות.

נייט מעיף אנשים שמאלה וימינה עם כתפיו כשילדים נוהרים לתוך המגרש במה שנראה כמו תגרה המונית בין שני בתי הספר. נייט מוביל אותי לחניון ודוחף אותי לתוך האסטון מרטין הכחולה בהירה שלו. אין יותר מדי מקום במושב האחורי, ואני נאלצת להזדקף ולהניח

יד על הפה כדי שלא אקיא. הוא פותח בקבוק מים ומושיט לי אותו. אני לוקחת אותו, אך ידיי רועדות מדי בשביל שאוכל לקחת לגימה מבלי לשפוך את זה.

"אם תקיאי במושב האחורי שלי, הלך עליך, פולוהיל."

הוא עוקף את המכונית עם הגג הפתוח, ואז קופץ מעל דלת הנהג לתוך המושב מבלי לפתוח אותה. וכמו שד שזומן, ווהן יוצא משער הכניסה למגרש, ומנגב את פניו בשולי החולצה השחורה שלו. מכנסי הג'ינס שלו קרועים, והחגורה המאולתרת שלו עשויה משרוכי המגפיים הצבאיים שלו. נייט מרים אצבע לעברו של ווהן כשהמנוע מתעורר לחיים בשאגה.

"אתה מסטול אם אתה חושב שתיכנס לרכב שלי כשאתה נראה כמו קארי מסקס והעיר הגדולה אחרי הסצנה עם הדלי." ווהן יורה לעברו מבט אדיש ומשועמם.

"תרגיע, קול. אני תופס טרמפ עם החבר'ה של 'לאס חונטאס'." הגבות של נייט קופצות עד קו השיער שלו, ועיניו נפקחות לרווחה בהלם. "אתה פאקינג מסטול. כנס לאוטו, אהבל." "הם התנפלו עלינו במגרש," ווהן אומר כאילו שזה הסבר טוב להחלטה שלו. ריח הקנאביס והדם גורם לי סחרחורת. "והם יקרעו לכם את הצורה בלי קבוצת הפוטבול שתילחם לצידכם. אל תעשה שום דבר עד שאחזור. אני חייב להחזיר את הנסיכה לארמון שלה."

ווהן מרים את הרגל ומסדר חתיכה של נייר דבק שהדביק לסוליה של המגף הצבאי שלו שקרועה לגמרי. "הקרב הלילה לא היה צריך לקרות." הוא יורק גוש של דם על כביש הבטון.

"בבקשה תגידי לי שסקאלי לא שבר שום דבר חוץ מאת ליבה השחור של דריה. נראה כאילו היא סובלת מקצת רגשות." אני שולחת אגרוף למושב העור של נייט מאחור. אני עדיין לא יכולה לנשום, אבל נאחזת ברעבתנות בכל פיסת מידע על פן. "אימא שלו נפטרה הבוקר."

דממה משתררת לרגע, אני צורחת חזק כל כך בראשי, האוזניים שלי מצלצלות. אני מביטה לעבר נייט, בחור שמסוגל לראות בעיני רוחו את התסריט הזה כמשהו אמיתי מאוד, ולא מופתעת לראות אותו קופא במקום.

"בגלל זה הם התחילו את התגרה." ווהן נושף. "כשדריה הייתה עסוקה בהתמוטטות שלה – שיחקת אותה, דרך אגב – ווהן נועץ בי מבט – "איזה בחור רץ למגרש וגרר את סקאלי החוצה משם, צורח שהיא מתה ממנת יתר הבוקר. זה אומר, ביום הולדתו השמונה-עשרה."

"אין מצב לעזאזל." הלסת של נייט נרפית, והוא מכה בהגה חזק כל כך, שהצווחה הנוקבת של הצפצפה מרחפת באוויר במשך כמה שניות.

ווהן מרכיץ את ראשו.

"המתנה השנייה ליום הולדתו הייתה שאביו החורג העיף אותו מהבית. שחקני 'לאס חונטאס' לא ייגעו בי. אני רק הולך לתפור אותו ולוודא שהוא בסדר."

"אני אבוא איתך לשם," נייט אומר אף שהוא יודע שזה מסוכן. משחק הפוטבול הראשון שלו בעוד שבוע, והוא נגד 'לאס חונטאס' בולדוגו. הם ישברו לו את הרגליים מבלי להסס. ברור שאני לא יכולה לומר זאת בקול רם.

בשנה שעברה, התלמידים הבוגרים שסיימו את התיכון ב'אול סיינטס' הופיעו בתיכון 'לאס חונטאס' באמצע הלילה, הורידו את הדגל שלהם, החליפו אותו בדגל פיראטים, ומרחו את העמוד בווזלין כמתיחה של סוף שנה. ללכת לשם בלי הצוות שלו, אפילו עם ווהן, אומר שהוא לא רק מחפש בעיות, אלא מתחנן לבעיות. אבל זה הקטע של נייט. לקחת סיכונים זה תחביב מבחינתו.

"אני רק מוריד את דר בבית."

"בסדר, מה שתגידו, אבוא איתכם," אני מתנשפת. אני יודעת שאני לא יכולה לעמוד מול פן, במיוחד לאור הנסיבות. אני כנראה האדם האחרון שהוא רוצה לראות משום שנוכחותי רק תזכיר לו את מה

שאיכר. ואם החברים הסנוכים שלי ישמעו שהסתובבתי עם חבר'ה מ'לאס חונטאס' אחרי שצרחתי בצורה ספונטנית שכזו כאילו העולם עומד להסתיים הלילה, הם יחגגו על זה. ועדיין, אני רוצה לראות שהוא בסדר. באופן אישי, אני מניחה. "שתקי, ווהן ונייט אומרים ביחד.

ווהן לוקח צעד קדימה, ונעמד תחת פנס הרחוב. האור העמום מאיר את הנזק שפן גרם לפניו. שתי עיניו שחורות, יש לו חתכים על השפה והגבה, והמצח שלו נפוח בצורה שרק תחריף עד מחר בבוקר. הוא מעולם לא הוכה חזק כל כך. "אל תטרחי, אימא תרזה. החבר'ה המקובלים לא יתעכבו שם זמן רב, ווהן אומר.

"כן?" נייט שואל.

"בלייט' אורטיס בדיוק שכנעה אותו ללכת איתה הביתה לאחר מכן. אני לא בטוח איך הוא יכול לזיין במצב שלו, אבל הם כנראה יצטרכו לגלות את זה בעצמם הלילה."

שני הבחורים מגחכים בקול קודר. בלייט'. למה אני לא מופתעת? היא כזו מטורפת על בנים. נערה בהפרעה על זין. בדרך כלל לא מפריע לי שבלייט' מטורפת על בנים, כי זה למעשה גורם לי להיראות טוב יותר, אך זה שהיא נוגעת בפן פשוט דוחה בכל כך הרבה רמות כי (א) ברור שהוא פצוע קשה, ו-(ב) הוא היה הנשיקה הראשונה שלי. ובמוח המוזר שלי זה אומר שאף אחת מ'אול סיינטס' לא יכולה לגעת בו עכשיו. "הוא בן שמונה עשרה. הוא יכול לזיין בכל מדינה – בכל החמישים – אפילו כשהוא תחת תרדמת," נייט אומר באדישות. שתיקה משתררת לרגע, ואז הוא מוסיף, "גאס בטח מתחרפן לגמרי. הוא השקיע הרבה כסף בקרב הזה, וטכנית, אין מנצח." נייט מלטף את סנטרו.

"גאס צריך חיים וצוואר. ולא דווקא בסדר הזה. הבחור חלאה, ופגשתי גרביים יותר מתוחכמות ממנו," ווהן עונה בציניות. "הוא ישרוד."

"אתה נכנס איתו למיטה מבחינה עסקית."

"אני נכנס למיטה עם כל אחד שאני יכול לזיין ולהרוויח ממנו מבחינה עסקית," ווהן אומר בשלווה.

אני מביטה מטה על ידיי שבחיקי. למה אני מרגישה אשמה כל כך? ווהן מתכופף וטופח על גבי כמו אח גדול אף שהוא צעיר ממני בשנתיים.

"אל תחמיצי פנים. סקאלי הוא בן זונה קשוח."
הם לא יודעים.

לא על ויה, ולא על פן.

לא על שרשרת הזכוכית שלי, ולא על הענק הירוק שחי בתוכי. אני מעיפה את שיערי לאחור ומחייכת, אבל אני לא שם. לא ממש. אפילו כשנייט מסיע אותי הביתה תחת השמיים היפיפיים חסרי הכוכבים, והצבע של הלילה בהיר כל כך, עיניי צורבות. הירח נראה בודד ומפתה מאי פעם, ופן איפשהו מתחתיו, מעכל את המציאות החדשה של חייו.

נייט מכבה את המנוע ומחווה בסנטרו לעבר הכניסה לביתי. אחווה בסגנון טוסקני, עם שמונה חדרי שינה, מבואה בגובה שתי קומות, מרתף יינות, סטודיו לבלט, ובריכה שנראית כאילו היא מדממת לתוך הצוק בהר, בפרוור המגודר שלנו הנקרא אל דוראדו. אבא שלי מתעסק בהשקעות, ואימא שלי...טוב, היא השקיעה בלצוד את הגבר הנכון, אני מניחה.

התלמיד שלה בתיכון הקודם שבו עבדה. אך זה סיפור לזמן אחר. נייט עוזר לי להגיע לדלת. הוא דוחף את ידו לתוך התיק הארוג שלי ושולף את המפתחות. הוא בועט בדלת כדי לפתוח אותה, ומקליד את קוד האבטחה שלנו.

"את נראית גמורה, ואני נראה אשם מטבעי. בבקשה תדאגי לצאת מההתמוטטות הרבילית שלך לפני שנגיע לקומה השנייה," הוא אומר ביושב, ומשליך את זרועי על כתפו, גורר אותי במעלה המדרגות של המבואה החשוכה. ציור ענק בשחור לבן תלוי על הקיר, אימא עומדת בתנוחת ערבסקה בתלבושת של בלדינה, ובוהה קדימה, האלגנטיות שלה משרה אנרגיה מלכותית על כל הבית.

השעה לא מאוחרת מדי, ורוב הסיכויים שהוריי עדיין ערים. אם לא, מלודי תתעורר כשהשעון יצלצל בחצות. היא תמיד מכוונת את השעון המעורר שלה כדי לוודא שלא אפר את שעת העוצר שלי. אני לא זוכרת שנייט מכניס אותי למיטה, אבל הוא עושה זאת. אני עדיין לבושה בשמלה עם האיפור על הפנים. הזמן לא זז. הוא פשוט עומד בחדר כמו רהיט כבד.

פן סקאלי בצרות.

צרות גדולות. הוא איבד את אימו ועומד להיות חסר בית. במרחק של קילומטרים ספורים, אני נכנסת למיטה הענקית המיובאת שלי, עם שמיכות מעצבים מכותנה מצרית כרוכות סביבי, וקיר זכוכית שלם מלא בשמפניה ורודה שבוהה בי חזרה.

המעשים שלי הם מה שהכניסו אותו לצרות.

אלמלא אני, אחותו עדיין הייתה בסביבה. אולי אימא שלו לא הייתה מתמכרת לקראק או כל דבר אחר. אני עוצמת עיניים בחוזה ונלחמת ברחף לבכות. הוא נתן לי את הדבר הכי נדיר בעולם, ואני נתתי לו כאב לב. אימו נפטרה ביום הולדתו. אני חשה מעט הקלה בכאב שאני מרגישה. זה מזכיר לי שעל אף שאני מתנהגת כמו כלבה, אני עדיין יכולה לכאוב בשביל מישהו אחר.

רעש של רגליים יחפות מטופפות במסדרון חודר לאוזניי. אני מזהה את הצעדים השקטים והתנועות החינניות של מל. הדלת שלי נפתחת קלות, והיא נכנסת פנימה על קצות הבהונות. בדרך כלל, אני מעמידה פנים שאני ישנה כדי להימנע מלשוחח איתה. הפסקתי לקרוא לה אימא והתחלתי לקרוא לה מל זמן קצר אחרי שוויה נעלמה, אבל אני אפילו לא זוכרת למה. התחלנו להתרחק מאז, ולדבר זו עם זו, אחת על אחת, זה כמו עינוי. אך ברגע זה, אני לא יודעת אם אני יכולה להעמיד פנים שאני ישנה.

מלודי מתכופפת ונותנת לי נשיקה במצח, משהו שהיא עושה מדי לילה מהיום בו נולדתי. לאחרונה, היא החלה לגהור מעל פניי שנייה נוספת כדי להריח את הנשימות שלי ולברוק אם שתיתי. אני פיכחת הלילה, הלוואי ולא הייתי.

"לילה טוב, מתוקה שלי. נהנית בקולנוע?"
אני שוכחת לשנייה את השקר שסיפרתי לה לפני שיצאתי
מהבית הערב.

אני מכחכת בגרוני, ומתכוונת להגיד כן, אך האמת שורטת את
דרכה החוצה כמו צרחה.

"ראיתי את פן סקאלי."

גופה מתקשה, ואז היא זעה כדי לשבת על קצה המיטה שלי. היא
מנסה לשלוט בהבעת פניה, אך שפתה התחתונה רועדת, ואני רואה
את זה גם בחושך.

"מה...מה שלומו?"

"אימא שלו נפטרה היום."

אני בהלם מהמילים של עצמי. לא דיברתי עליו...מעולם.
אף אחד לא יודע מה קרה עם ויה ואיתנו. מעולם לא התוודיתי.
כשמלודי לחצה עליי לגבי זה, הכחשתי בתוקף שאני יודעת משהו.
ואני מניחה, שאיכשהו, שכנעתי את עצמי שזה לא באמת קרה.
עד הלילה.

היא מניחה יד על פיה, מביטה מטה, וכתפיה מתחילות לרעוד.
אני מתיישבת, ומצמידה את גבי לראש המיטה, שמרופד בבד
סאטן לבן.

"זה יום ההולדת שלו, היא אומרת.

כרור, היא זוכרת את יום ההולדתה של ויה.

"הוא נלחם הערב."

היא מרימה את עיניה אליי. וצער רב כל כך נראה באישוניה.

"אצל פיט?"

"ב'קן הנחשים.' אני מגלגלת עיניים. "כן."

"הוא בסדר?" היא אפילו לא גוערת בי שהלכתי לשם.

"אני לא יודעת. הוא לא בדיוק חלק מהחבורה שלי, אני מצייצת.
אני סומכת על ווהן שהוא לא יעזוב את פן אלא אם כן הוא יהיה
בטוח שהוא בסדר. בסדר פיזית. ווהן לא בקטע של רגשות. ובלית'?
אפילו אם הוא יראה סימנים של רצון לדבר על זה, הוא בחיים לא

יצלית. היא תשב לו על הפנים עוד לפני שסקאלי יוכל להגיד לה איך הוא מרגיש.

"מה קרה לאימא שלו?" מל שואלת.

"הם אמרו שזו הייתה מנת יתר." אני מסיטה את שיערי לכתף אחת ומתחילה לקלוע אותו לצמה.

הנחיריים שלה מתרחבים, אך פיה בקושי זו כשהיא מדברת. "זה נורא."

סקאלי לא אמור להיות עשיר? אנשים עשירים בדרך כלל לא מתים מסמים. הם הולכים לחבק עצים במרכזי גמילה מפוארים בפאלם ספרינגס וחוזרים חמישה-עשר קילו שמנים יותר וחמישה-עשר אלף דולר עניים יותר. ויה הייתה אמורה לשחות בזה. תמיד חשבתי שפן לובש בגדים מגעילים מאתה סיבה שוהן לובש. כדי להראות לעולם שלא מזיז לו מכסף.

"בכל אופן, רק חשבתי שכדאי שתדעי כי היית קרובה כל כך לווייה."

אפילו אחרי כל השנים האלה, אני עדיין מרגישה כאילו זה כמו מוות לומר את שמה.

מלודי עומדת ומביטה סביב החדר, כרוצה למצוא משהו מסוים. אולי היא מחפשת את פן. לאסוף כלבים משוטטים אינו הצד החזק שלי. לונה, השכנה שלי, היא זו שבדרך כלל מצילה את הציפורים הפצועות, צפרדעים, חתולים, כלבים נטושים, ואפילו צבי פעם. אם מישהו היה מוכן להבריח פנימה את פן דרך חלון חדר השינה, זו היא. כמו שאני מכירה את המזל שלי, הוא גם יתאהב בה בסופו של דבר.

"את מתכננת, כאילו, ללכת לדבר איתו או משהו?" אני שואלת. ליבי פועם במהירות שיא בבית החזה. פן יודע מה עשיתי. הוא יכול לספר לה, והיא תשנא אותי. היא אולי לא תודה בזה לעולם, אך היא תשנא. לכל הרוחות, אולי היא כבר שונאת. מתי הייתה הפעם האחרונה שדיברנו? ממש דיברנו, ככה?

אימא נעצרת בדלת, ואוחזת במשקוף עם הראש מורכן. "אעשה את מה שהייתי צריכה לעשות כשויה הייתה בסביבה."

אני מתעוררת מאוחר בבוקר המחרת, בתחושה של אסון ממשמש ובא ששורט את עורי בטפריו החדים. אני מזנקת מהמיטה, ורצה במורד המדרגות כדי לקחת כוס מים. כשאני חולפת על פני דלת חדר השינה של הוריי בדרכי חזרה מעלה במדרגות, אני שומעת אותם צועקים בלחש.

ההורים שלי מאוהבים בטירוף, עד גועל לפעמים. אין שום דבר מביך יותר מההורים שלך מתמזמזים ביציעים בזמן שהם מעורדים אותך במהלך עצרת עידוד. ועוד יותר כשאבא שלך היה פעם תלמיד בתיכון 'אול סיינטס', ואימא שלך לימדה את הכיתה שלו אנגלית בשנה האחרונה בתיכון.

אני יודעת שמה שהם מדברים עליו רציני, אז ברור שאני מצמידה את האוזן לדלת שלהם מבלי להתחשב בכלל בפרטיות שלהם כי – הלל, זו אני.

"רק תגיד לי למה?" מל נוהמת.

"כי הייתי פעם נער מתבגר, אז אני יודע ממקור ראשון כמה אני לא רוצה אחד כזה תחת קורת הגג שלי לעזאזל, במיוחד עם שתי בנות מתבגרות בסביבה."
"הוא יתנהג יפה."

"כמו שהוא התנהג אתמול בלילה, כששבר לווהן את הפנים ב'קן הנחשים'? לא, נראה לי שאני בסדר. ויק סיפר לי מה קרה."
וישס הוא אבא של ווהן והוא הבן זונה הכי קטלני בשכונה. התאהבתי בו כשהייתי בת חמש. ברון וישס ספנסר הוא עדיין חתיך הורס, אז #מצטערותלאמצטערת.

אין לי מושג על מה הם מדברים. פן? יגור פה? למה?
"ג'קי צ'אן ג'וניור ממש לא היה הקורבן פה. וחוז' מזה, אתה נלחמת בגילו גם כן," אימא מציינת.
"בדיוק, מל. לא הייתי רוצה לדמיין את עצמי בגיל הנעורים בכלל

מתקרב לבנות שלי. לא באותו בית, והאמת, שאפילו לא באותה יבשת. לילד הזה אמורה להיות משפחה איפשהו. איפה אחותו? נקנה לו כרטיס טיסה. במחלקת עסקים. אוסיף שכר לימוד בבית ספר פרטי אם רק תוציאי את הרעיון הזה מהראש היפה שלך."

"כבר שנים שאנחנו מכסים באופן אנונימי את כל עלויות הפוטבול שלו, ג'יימי. אפילו הרחקתי לכת ודיברתי עם אביו החורג פעם בניסיון לפתוח ערוץ תקשורת. הוא לא זקוק לכסף. הוא זקוק לאהבה ולאנשים שאכפת להם ממנו. אם אנשים כאלה היו קיימים, הוא לא היה במצב הזה מלכתחילה. סיימתי שיחה עם אביו החורג לפני כמה דקות."

"אלוהים אדירים," אבא ממלמל.

"נחש מה? האיש אפילו לא צלול, והדברים של פן כבר ארוזים." מה בשם הרוחות והשדים ופיית הבוטוקס של קיילי ג'נר קורה פה? חשבתי שפן עשיר? למה שהוא יצטרך שההורים שלי ישלמו על הפוטבול שלו? ולמה זה נשמע כאילו שמלודי רוצה שהוא יעבור לגור איתנו? אני אוחזת בכוס המים שלי חזק יותר.

"אם הוא ייגע בדריה..." הוא לא צריך להשלים את המשפט. יש אלת בייסבול במרתף שהוא קרא לה מחסל הנשיקות. הוא אמר שהוא ישתמש בזה כדי להרביץ לבחורים שינסו לנשק את ביילי ואותי.

"ישנם דברים רבים מדי על כף המאזניים. וחוץ מזה, רק בגלל שהם בני אותו גיל, לא אומר שהם ישכבו אחד עם השנייה. מעולם לא פגשתי שני אנשים שונים יותר."

שתיקה. אני יודעת שמל ניצחה, אך אני לא בטוחה מה זה אומר. אני חושבת שהכנסתי את עצמי עמוק לחרא מבלי לקלוט מה אני עושה בכלל. פן סקאלי לא יכול לעבור לפה כי נהרוג זה את זה לפני שהוא ייכנס בדלת.

על מי אני מנסה לעבוד? הוא יהיה זה שיהרוג.

"שום דבר לא יקרה," מל חוזרת על עצמה. "אבל אנחנו חייבים ליצור קשר עם עורך דין לענייני משפחה מחר על הבוקר. כרגע קיבלתי את התיק שלו מג'ים לוויין, היועץ שלו. הוא כבר לא קטון, אבל עדיין יש ניירת."

הכלבה לא מבזבזת זמן בלהפעיל קשרים ולגרום לדברים לקרות. אני מוכנה להתערב שהיא קנתה לכולנו סוודרים תואמים לחג המולד וכבר מתכננת את הציילום השנתי עם הילד המאומץ החתיך שלה מחבק את אחיותיו החדשות וגור לברדור על הספה המשפחתית. "אסמס לוויק עכשיו. לבן זונה בטח יש חצי תריסר עורכי דין שהוא משלם להם על בסיס חודשי, עם כל האויבים שיש לו רק במשפחה המורחבת שלו." אבא נאנח.

הכוס מחליקה מידי, בהילוך איטי כמעט, ואני צופה בה מתרסקת ישר על רגלי. אני נלחמת בצרחה שמאיימת לפרוץ מפי כשהכוס מתרסקת על העצמות שלי, והרגל שלי מעמעמת את החבטה הקולנית. אני צופה במים נשפכים על השטיח ובכוס מתגלגלת מבהונותיי. אני נושכת את השפה חזק כל כך, שטעם הדם המתכתי ממלא כל פינה בפי. דמעות מטשטשות לי את הראייה, ועוזרות לי לשלוט בצרחה.

"שמעת משהו?" אבא שואל מאחורי הדלת שלהם.

"זה בטח שום דבר," מל עונה.

כן, אני חושבת. זו רק אני.

פרק 2

בזמן שהיית מודאגת לגביי
זיינתי את החברה שלך מקבוצת המעורדות
היא ירדה לי ונתנה לי בירה
אני עדיין שונא אותך, שלא תטעי
ויותר מכל דבר, אשמח לראות את הצוואר היפה שלך נשבר

10

אני בועט לצד את ערמת בדלי הסיגריות הקטנה ומדליק חדשה.
טכנית, הייתי אמור להפסיק לעשן בתחילת השנה הראשונה שלי
בתיכון. המאמן היגינס איים להרוג אותי אם הוא יגלה שהפרתי את
ההבטחה הזו. אבל טכנית, כבר לא אוכל יותר לשחק פוטבול או
להוביל את הקבוצה שלי כקפטן, לאור העובדה שאין לי מקום לגור
בו – אפילו לא מכונית – כך שהלימודים ממש לא נמצאים בראש
סדר העדיפויות מבחינתי ברגע זה. למצוא עבודה במשרה מלאה, מצד
שני, כן בעדיפות עליונה. עכשיו רק נותר לי לברר תחת איזה גשר
אוכל לישון עד שאחסוך מספיק כסף כדי לשלם על מוטל.
יום הולדת מזדיין ושמח לי.

הקטע בלחיות בצד הלא נכון של פסי הרכבת, זה שהחברים שלך גרים שם גם כן, ולכולם יש תירוץ טוב למה הם לא יכולים להכניס אותך לביתם. הם עניים מדי, הבית שלהם קטן מדי, או שהאבות החורגים שלהם גם חלאות. תנו לי רגע לנגב את הדמעות. זה עדיין עדיף מהמצב הנוכחי שלי, כשאני יושב על מדרגה שמובילה למרפסת הקדמית של רט עם התיק שלי, שבו הוא ארו את כול רכושי עלי אדמות.

אני דוחף את התיק הצידה. קל כנוצה.

אני נותן לסיגריה להיתלות בין שפתי כשאני מדפדף באנשי הקשר בנייד שלי. חצי כוס מלאה: אני מודאג כל כך היכן אשן הלילה, שאני אפילו לא מרגיש את פני הנפוחות, שפתי השסועה, הצלע הסדוקה שלי כנראה, והבטן המקרקרת שלי.

אלו הדברים הקטנים בחיים וכן הלאה.

לישון הלילה שוב בבית של הבחורה ממשפחת אורטיז יהיה שליילי מוחלט. קודם כול, ההורים שלה חוזרים מהחופשה שלהם בקאריביים. ושנית, לשכב איתה כדי שיהיה לי גג מעל הראש זה בולשיט. לא החלק של הזיונים, ברור. רק החלק שבו אני ארגיש כמו זונה.

אני עומד להקיש על השם של קנון בנייד שלי – להורים שלו יש מחסן בחצר האחורית – כשריינג' רובר חדשה לגמרי נעצרת ליד המדרכה מולי. אני לא מרים את הראש. זה כנראה הבוס של רט שבא לאסוף את כספי הסמים. אני שומע את דלת הנהג נפתחת, וחמש שניות לאחר מכן, אישה בשמלת קיץ פרחונית ושיער בצבע חום בהיר עומדת מעליי, ובוהה בי דרך משקפי שמש ענקיים. מהסוג שגורם לבחורות להיראות כמו זבובים.

"אני יכול לעזור לך?" אני ממצמץ כלפי מעלה, ונושף ענן של עשן ישירות בפניה רק כדי להיות חרא קטן. הגיע הזמן שאצדיק את הכינוי שרט נתן לי.

"אני בספק, אבל אני יכולה לעזור לך. קח את הדברים שלך. אתה בא איתי." היא מורידה את משקפי השמש שלה ומסתכלת עליי כאילו חיכתה לרגע הזה כל חייה או משהו.

אני מטה את ראשי ועיניי עוברות לאורך גופה. מה לעזאזל הקטע שלה? אני כנראה שואל את זה בקול כי היא עונה לי.

"נפגשנו פעם. קוראים לי מלוּדי פּוּלוּהיל. אני הייתי המורה לבלט של אחותך. הבת שלי סיפרה לי שאימא שלך נפטרה אתמול."

ואז היא אומרת לי שהיא משתתפת בצערי. שהיא מבינה שזה נשמע קיצוני, אך היא תמיד אהבה את התאומה שלי כאילו הייתה הבת שלה, בלה, בלה, בלה. בשורה התחתונה: היא איבדה את ויה, והיא לא רוצה שעוד ילד למשפחת סקאלי ייפול בין הכיסאות. איזו קרושה מזדיינת. אימא תרזה – ממש מאחוריך.

הרבה דברים רצים לי בראש. הדבר הראשון הוא שאני לא צריך את הרחמים שלה. הדבר השני הוא, שטכנית, אני כן צריך. הדבר השלישי הוא שאני שונא את הבת שלה, ולקחת משהו מהמשפחה שלה ירגיש כאילו אני מוכר את נשמתי לשטן. והדבר הרביעי הוא שלחיות בלי גג מעל הראש יהיה נורא יותר מלחלוק בית עם השטן. להילחם עם החרא זו דרך הפעולה שלי ברגע זה. אני מוכן לזה. אני סומך על מבוגרים קצת פחות משאני סומך על מהמר שיכור שהוא נרקומן. כשאני מקבל הצעה או הזדמנות, אני תמיד מחפש את המוקשים. האישה הזו לא יכולה להתפרץ סתם ככה לתוך החיים שלי עם הרכב היקר שלה ולהציל לי את התחת מבלי לצפות למשהו.

"גברת פּוּלוּהיל, הילדים שלך אי פעם הלכו לאיבוד בחניון או בפארק?" אני קורא לה גברת פּוּלוּהיל כי אם ירשתי דבר אחד מהסבתא המשווגעת והנעדרת שלי, זה נימוסים.

"בוודאי."

"כמה זמן לקח לך למצוא אותם?"

היא משתהה לפני שהיא עונה כי היא יודעת לאן השיחה מובילה. אני מרים גבה בשאלה.

"עשרים וחמש דקות," היא מודה. "החצי שעה הכי גרועה בחיי." "אז אפשר לומר בביטחון שלא אהבת את אחותי כאילו הייתה הבת שלך. היא נעדרת כבר ארבע שנים, הופעת פה רק לפני שתי דקות, ויצאת בהצהרות גרנדיוזיות כמו מועמד לנשיאות."

"ארבע שנים." היא מביטה סביב, מפנימה את גדרות השלשלות הקרועות, הבטון הסדוק, והחלונות החסומים בקרשים. "אתה עדיין לא יודע איפה היא?"

לאחר שהממונה על ההיעדרויות לחץ על אימא, רט המציא סיפור על כך שוויה עברה לגור עם אבא שלי. זה מעניין, לאור העובדה שאף אחד לא יודע איפה הוא, וויה פחות מכולם. רט הרחיק לכת והמציא ערמות של ניירת. ואז החל להכות את אימי שהייתה חצי-מחוסרת הכרה על שילדה ילדים בצורה חסרת אחריות, שלא הייתה לה שום כוונה לגדל. "אימהית כמו חתולת רחוב," הוא ירק בפניה כשעשה את דרכו החוצה מהדלת. העובדה היא, שוויה נעלמה עם אפס השפעות על המערכת, הודות לבתה של גברת פלוהיל. ולי.

"זרקי נחוש פרוע." יריתי לעברה את החיוך העוקצני שלי. היא יישרה את כתפיה, וצמצמה את עיניה לעברי. "בסדר גמור. קום, פן."

"לא, אני בסדר." "אתה ממש לא בסדר." היא דוחפת את ידה המושטת בפנים שלי. "קום על הרגליים."

אני צוחק על זה כי אני יכול. בגלל שאני בן שמונה עשרה ואף אחד חוץ מזרה גמורה לא רוצה לעזור לי. כי אימא שלי מתה אתמול ממנת יתר (בדבר אחד אני מוכן להודות לה – תזמון מושלם), ועדיין אני לא מרגיש דבר. היא לא הייתה נוכחת בחיים שלי מאז שאני זוכר את עצמי. לאורך השנתיים האחרונות, החלפנו בקושי שישה משפטים סך הכול. רט לא הזיל דמעה. הוא פשוט אמר לי לארוז את שניים וחצי הדברים שלי ולעזוב, והוסיף שהוא לא זיין אותה כבר שנה שלמה, ושאני אמור להיות אסיר תודה שהוא נתן לי להישאר מעבר לתאריך התפוגה שלה.

"פן, אתה צריך לבוא איתי." מלודי נוקשת באצבעותיה מול הפנים שלי כעת. ריחפתי. כנראה זה מה שקורה כשאתה לא ישן יומיים רצוף. "אני צריך, הא?" אני לא יודע למה אני מחייך. אני שקוע עמוק כל

כך בחרא שאפילו היד המטופחת שלה לא יכולה להוציא אותי משם.
 "תזכירי לי למה?"

"האלטרנטיבה היא לישון על ספות של אנשים ולהידרדר בלימודים.
 דרך אגב, היום זהו היום הראשון ללימודים. אם הכול היה בסדר,
 היית שם. ואתה רשמית כבר לא בעיה של המדינה. אפילו אם תצליח
 למצוא מקום לגור בו, עדיין תצטרך לעבור כל הזמן, וזה יקשה עליך
 להתאמן או אפילו למצוא עבודה. לא יהיה לך איך לממן את קריירת
 הפוטבול שלך – זאת אומרת, אם תעבור למקום כלשהו שבו תהיה
 קבוצת פוטבול, ואם יתנו לך בכלל להיבחן לתפקיד קפטן הקבוצה.
 למה לך לאבד את התפקיד שלך? יגייסו אותך למכללה איכותית
 אם תמשיך ככה. סיים את השנה האחרונה שלך בזמן שתגור אצלנו,
 ואז כל אחד ילך לדרכו אם זה מה שתרצה. אבל לפחות תן לעצמך
 הזדמנות להצליח. אל תסרב להזדמנות הזו בגלל הגאווה שלך."

היא יודעת הרבה על החיים שלי, אבל זה לא מפתיע אותי. כשאתה
 ילד משכונה כזאת, התיק האישי שלך נזרק לכל עבר כמו במשחק
 פינג-פונג בירה.

"לך ולאחותך יש יותר כישרון אתלטי בזרת שלכם משראיתי אי
 פעם, היא מוסיפה.

"אז מה, אני עומד לגור אצלך בבית, ונשחק בלהיות משפחה
 במשך שנה?" אני פוקק את אצבעותיי.

"לא נשחק בשום דבר. אנחנו כאמת משפחה. ואתה מוזמן
 להצטרף אליה."

"את יכולה להפסיק, גבירתי. את נשמעת כמו פרק מהסדרה
 החיים עצמם."

כדאי שאפסיק. את זה אני יודע בוודאות. אני מוותר על הזדמנות
 מעולה. האגו המטומטם שלי ידאג לכך שאגמור בלי מלגה וגם בלי גג
 מעל ראשי, אך אני עדיין לא מוכן להיכנע. אין לי שום דבר נגד מלודי
 פולוהיל. הבת שלה, מצד שני, זה סיפור אחר לגמרי.

"נדאג שזה יעבור." היא מושיטה לי את ידה שוב. אני לא לוקח
 אותה. שוב.

היא דוחפת את ידה סנטימטר קרוב יותר לפניי.
"לא משנה מה ההשגות שלך, נוכל לפתור אותן. הייתי רוצה לעזור
לך למצוא את אחותך."

אחותי מתה, אני מתפתה לומר, אבל אני ממש לא זקוק לעוד מנה
של רחמים. זו רק הנחה, אך הנחה מושכלת. אין סיכוי שוויה בחיים
ולא שלחה לי מכתב, הודעה, או התקשרה אליי לפחות פעם אחת
בארבע שנים.

"שיהיה במזל עם זה."

"אני לא צריכה מזל. יש לי כסף."

אני בוחן אותה כדי לראות אם היא אמיתית. היא לא מתנצלת
על כך שהיא עשירה. אני רואה מאיפה הבת שלה קיבלה את תסביך
העליונות. זה מסריח על גברת פולוהיל, אבל זה ממש נוזל בגועל
מהבת שלה.

"קח את התיק שלך," היא מצווה.

כשאני לא זו, היא מרימה אותו בעצמה וצועדת לרכב שלה. לאחור
שהיא משליכה את התיק במושב האחורי, היא פותחת את דלת הנוסע.
"בסדר. תישאר פה. לא תקבל את הדברים שלך חזרה. אתה רשמית
חסר כול."

אני קם לבסוף ונכנס לרכב, מבלי להביט לאחור על ביתו של רט.
ידי מרחפת מעל מושבי העור, מבלי לגעת.
פאק.

"את תעיפי אותי מהבית תוך שעה," אני אומר בציניות.

"נסה אותי, סקאלי."

אני חופר בציפורניים במושב העור, מרותק מכמה יפים נראים
השקעים הפגומים של ציפורניים עליהם. כשהיא מתניעה את הרכב,
אני מדליק סיגריה ומוריד את החלון.
הזדמנות אחרונה לשנות את דעתך, גברת.

"הסיגריות האלה יהרגו אותך." היא דוחפת את משקפי השמש

שלה במעלה אפה ומרימה את סנטרה. היא אמיצה, האישה הזאת.

"יופי. למה לעזאזל הן מחכות?"

אני לא יודע למה אני מצפה. הרצאה, מבט זועף. עונש? אולי קצת צעקות. עברה תקופה מאז שניסו לחנך אותי.
אבל מה שאני רואה בזווית העין משעשע אותי. היא מחייכת.
"יש לך חוצפה. אתה והבת שלי, דריה, תסתדרו מצוין."
אין לה מושג כמה היא טועה, אבל היא בטוח עומדת לגלות.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן